

Červen 4/2011

Ročník: 19

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

**3x Buchty a loutky
v Divadélku pod schody**

**Hurá do školy!
Posezení s Terezou Boučkovou**

**Operní vědec
Od chemie k opeře s Jakubem Pustinou**

Z obsahu

Úvod

Slovo šéfredaktora.....3

Ředitelské okénko.....3

Kultura

Vrabčák 2011.....7

3x Buchty a loutky.....8

Hurá do školy!.....10

Život kolem nás

Fotoreportáž z Londýna.....14

Všechno je jednou poprvé.....16

Zase jsme o něco chytřejší.....20

Příroda

Můj Koblížek.....28

Životopisy zvířat.....30

Sport

Vyhrávám pořád!.....32

Řízky jako sloní uši.....33

Hobby

Mým největším koníčkem je asi život sám.....34

Zelené pozadí a Kdenlive II.....35

Zábava

Vetřelci ve škole.....36

Dlouho očekávaný Animefest 2011.....38

Malujeme Simpsonovi.....41

GAG-BEN

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova 585, 674 01 Třebíč

www.zsbenesova.cz/gagben

Šéfredaktorka: Michaela Doležalová

Zástupkyně šéfredaktorky: Kathrin Decknerová

Redaktoři: Lukáš Abrahám, Michaela Cahová, Sheila Freyová, Dominik Jeřábek, Karolína Křečková, Eva Kujalová, Terezie Mutlová, Terezie Plucarová, Petr Řezáč, Jana Slámová, Nikola Švecová

Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s.r.o.

Sponzor časopisu: společnost MANN+HUMMEL(CZ)
Knihkupectví Jakuba Demla

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Na titulní straně: Loutky z pohádky Zlatá husa, Buchty a loutky v Divadélku pod schody. Foto: Pavla Kamanová

Na 1. straně: Tanečnice před vystoupením na školní akademii.
Foto: Dominika Vovsová

Na zadní straně: Jakub Pustina podepisuje v Divadélku pod schody své fotografie. Foto: Eva Pokorná

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři, prázdniny už netrpělivě klepou na dveře a věřím, že se jich už všichni nemůžete dočkat. Konec roku se sice každým dnem přibližuje, ale ještě pár dní zbývá. Nezdá se vám, že tento školní rok uběhl nějak rychle? Připadá mi, jako by to bylo včera, kdy jsem na začátku roku psala slovo šéfredaktora do prvního čísla časopisu, prvňáčci usedli poprvé do lavic a na deváťáky přijímací zkoušky a obhajoby závěrečných prací teprve čekaly. Jenže teď už je skoro konec roku a deváťáci mají přijímačky i obhajoby za sebou a za chvíli se budou muset rozloučit se základní školou a prvňáčci za sebou budou mít první rok strávený ve školních lavicích. Jediné, co se nezměnilo, je, že naše redakce stále funguje, a proto tu pro vás mám nejnovější

a zároveň poslední číslo tohoto roku časopisu GAG-BEN!

A co vás čeká v tomto čísle? Krásná fotoreportáž z Londýna vás do sebe vtáhne natolik, že si budete připadat, jako byste tam byli, a rozhovory s Terezou Boučkovou, Milanem Zeibertem či Kamilou Svobodovou vás jistě také zaujmou. Zážitky z Turecka nebo Libanonu si určitě nenechte ujít, a když už mluvíme o cizích zemích, mám tu pro vás zajímavé reportáže z návštěvy Ukrajinců a Dánů u nás ve škole. I další články čekají na to, až se do nich pořádně začtete, a proto neváhejte a čtěte!

Já se s vámi tímhle číslem loučím i za celou naši redakci, přeji Vám pěkné vysvědčení, krásné a příjemné prázdniny a v září na shledanou!

Vaše šéfredaktorka Michaela Doležalová

Ředitelské okénko

Za několik hodin skončí školní rok 2010/2011. Utekl jako voda a připadá mi, že každý rok utíká rychleji. Letošní školní rok byl charakterizován řadou změn, které se týkaly provozu a chodu školy. Ne vždy byly tyto změny ku prospěchu. Vás žáků se tolik netýkaly.

Škola dosáhla velmi vynikajících výsledků v testování žáků 5. a 9. tříd společností SCIO. Oba dva ročníky byly nad průměrem ostatních základních škol Čes-

ké republiky. Několik žáků 9. tříd dokonce dosáhlo 100% úspěšnosti v testování. Žáci 4. A a 4. C se účastnili mezinárodního testování TIMMS a PIRLS a jejich výsledky se dozvíme nejdříve za rok.

Žáci 9. tříd úspěšně složili přijímací zkoušky na střední školy, a tak jich 80% odchází na maturitní obory. Neméně úspěšně obhájili i závěrečné ročníkové práce. Na škole proběhla celá řada projektů a soutěží. Ti nejúspěšnější z vás, kteří školu reprezentovali v nejrůznějších soutěžích a olympiádách, budou tradičně přijati v závěru školního roku vedením školy. Škola i nadále sponzoruje studium indického chlapce Raviraje, žáci přispívají i na chov mývala severního v jihlavské zoo. Proběhla řada výměnných pobytů s Německem, Dánskem a letos i se školou z ukrajinského Lvova. Jenom pro vaši zajímavost, rodiče ukrajinských žáků museli za jízdenku zaplatit celý svůj měsíční plat. Paní učitelky ze Lvova vysoce hodnotily úroveň naší školy a moc chválily i kvalitu a porce ve školní jídelně. Jsem velice rád, že se naše výměny obrátily i směrem na východ, protože i v této části Evropy se můžeme dovědět něco zajímavého. Školní časopis se úspěšně účastnil několika

soutěží a je vysoce hodnocen i návštěvami kulturních a sportovních osobností naší školy. Učitelé úspěšně ukončili projekt Minimalizace šikany. Na jeho závěr proběhl „Kulatý stůl“ se zástupci všech organizací, které mohou tento problém se školou řešit.

Vás žáky teď čekají dva měsíce prázdnin, učitelé a provozní zaměstnanci budou čerpat řádnou dovolenou na zotavenou. Přeji vám proto hodně sluníčka, pohody a nezapomenutelných zážitků, ať u nás v České republice nebo někde za hranicemi.

A od září nás čeká další školní rok plný nejrůznějších zážitků, akcí, projektů a práce.

Váš ředitel Jaroslav Dejl

Potěšilo nás poděkování od paní Helgy Bubníkové za zaslání časopisu naší školy. Pan Augustin Bubník z něj měl velkou radost, manželé srdečně děkují a pozdravují.

Panu Bubníkovi přejeme, aby se po operaci cítil co nejdříve výborně.

Co byste měli vědět:

V soutěži „Článek měsíce“ porota ocenila za měsíc leden z 33 přihlášených článků autorskou dvojici Michaela Cahová a Kateřina Veselá z 9. C za rozhovor „Bez přátelství se nedá žít“ a postupuje do Brna na slavnostní finále, které se uskuteční ve čtvrtek 1. prosince 2011.

V soutěži vyhlášené v březnovém čísle našeho časopisu odpověděla správně na všechny soutěžní otázky Veronika Bastlová. Získala krásnou knihu a další drobné dárky. V jednom ze soutěžních úkolů uspěl David Doležal a byl odměněn pěknou knihou.

V soutěži vyhlášené v tomto čísle na vás čekají opět hodnotné ceny - kniha Deník malého poseroutky, tričko, čepice, pozdrada na psací potřeby, světlo na kolo, různé propisovací tužky.....

Dne 14. června 2011 se šéfredaktorka Michaela Doležalová a redaktorka Michaela Cahová za doprovodu paní učitelky Evy Pokorné zúčastnily slavnostního vyhlášení krajského kola soutěže „Školní časopis Vysočiny 2011“ v Havlíčkově Brodč, kde získaly 2. místo, a postupují do finále celostátní soutěže.

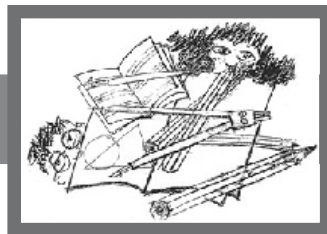
V minulém čísle časopisu GAG-BEN jste se dozvěděli, jak se devátáci připravují na přijímací zkoušky. Jak byli u zkoušek úspěšní, zjistíte z následující tabulky, kterou redakci poskytla paní učitelka Fišerová.

Ocenění naší práce na radnici v Havlíčkově Brodč. Foto: Eva Pokorná

Přehled volby povolání 2011

Škola	9. A – s	9. A – u	9. B – s	9. B – u	9. C – s	9. C – u	Celkem – s	Celkem – u
Gymnázium Třebíč	---	---	2	---	11	---	13	---
Katolické gymnázium Třebíč	---	---	1	---	2	---	3	---
Obchodní akademie Třebíč	---	---	2	---	1	---	3	---
Střední průmyslová škola Třebíč	4	---	3	1	5	---	12	1
Střední škola stavební Třebíč	---	---	1	1	1	---	2	1
Hotelová škola Třebíč	3	6	1	1	2	---	6	7
Střední škola řemesel Třebíč	3	2	---	4	1	---	4	6
Soukromá střední odborná škola Třebíč	---	---	---	---	---	---	0	0
Střední škola vet., zem. a zdrav. Třebíč	---	---	5	---	---	---	5	0
Školy v kraji Vysočina	1	---	2	---	---	---	3	0
Školy mimo kraj Vysočina	---	---	1	---	3	---	4	0
Celkem	11	8	18	7	26	0	55	15

Knihkupectví Jakuba Demla vám nabízí a doporučuje

Nenechte si ujít další báječné pokračování zápisů úžasného Grega Heffleyho nazvaného Deník malého pose-routky Psí život, které napsal Jeff Kinney! Jsou

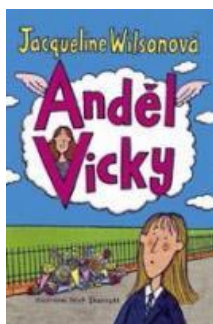
letní prázdniny – počasí je skvělé a všechny děti si užívají venku. Tak kde vězí Greg Heffley? Je zalezlý doma a za zataženými závěsy hraje videohry. A moc si tuhle svoji verzi léta užívá – žádné povinnosti, žádná pravidla. Ovšem Gregova máma má očividně jinou představu o ideálním létě... plnou venkovních aktivit, které rodinu „udrží pohromadě“. Čí představa nakonec zvítězí?

Nebo snad všechno změní nový přírůstek do Heffleyovic rodiny?

CENA 199,-

„Vypadáš, jako bys viděla ducha!“

Pro Vicky, nejlepší kamarádku Jade a nejoblíbenější dívku ze třídy, nepřehlédnutelnou, energickou a plnou života, je vlastní smrt natolik nepodstatná okolnost, že ji nedokáže

úplně vyřadit ze života. Ať už se Jade učí, běhá na hřišti nebo se opatrně snaží navázat nová přátelství, dává jí Vicky svou přítomnost neustále najevo...

CENA 199,-

Třetí díl neobyčejného deníku obyčejné holky

Viki Perryová má konečně úžasných třináct!

A v tomto zásadním roce svého života zažije opravdu pozoruhodné věci – mimo jiné okusí první pořádný polibek, nechá si růst vlasy kvůli dobročinnosti, uvědomí si, jak je důležité mít kamarádky na život a na smrt, a v okamžiku, kdy si její kluk až podezřele hodně všimá jisté dívky s kroužkem v nose, všem ukáže, že má zdravé sebevědomí a ví, co chce.

A ani doma u Perryů není nouze o vzrušení, neboť sestra Sandra končí studia, šestiletý bráška se rozkoukává po „velkém“ světě, máma čeká neplánované miminko a je neustále v jednom kole, zatímco táta se snaží svými tradičními vtípky vzbudit úsměv na rtech každého člena Perryovic rodinky.

CENA 198,-

Mladá šarmantní reportérka Adéla Blanc se neohroženě vrhá do boje s podvodníky, šílenými vědci i zkorumpovanými politiky. Ve chvíli, kdy Paříž ohrožuje 136 milionů let starý ptakojestěř, je to právě ona, kdo přispěchá městu světel a jeho obyvatelům na pomoc... Jeden z nejslavnějších francouzských komiksů konečně vychází i v Česku!

CENA 349,-

Když Henry York objevil za stěnou své ložnice devětadevadesát tajných dvířek, netušil, že to jsou vstupy do mnoha dalších světů. Bohužel se mu zároveň podařilo osvobodit i nesmrtelnou čarodějnici

z pradávných dob, která dychtí po moci a chystá se zničit veškeré světy za dvířky – a zároveň i všechny ty, které má Henry rád. Henrymu nezbyvá než požádat o pomoc legendárního Kaštanového krále. Všechno má však svou cenu a může se stát, že Kaštanový král po něm na oplátku bude vyžadovat cosi stejně nebezpečného jako čarodějnice sama.

CENA 349,-

Pro čtenáře časopisu GAG-BEN připravila
Lenka Jeřábková,
Knihkupectví Jakuba Demla

Stmívá se

Pomalou se stmívá a já se procházím v parku. Do sluchátek si pouštím svoji oblíbenou hudbu. Za doprovodu té tiché a pomalé písně si sedám na lavičku a přemýšlím. Nikým nerušená přemýšlím o svém životě. O svých úspěších a věcech, jež bych mohla vylepšit. O tom, co kdy podniknu s přáteli anebo s rodinou. Minuty a vteřiny rychle ubíhají a stmívá se čím dál víc. Vůbec mi to ale nevadí, protože jsem hluboce ponořena do svých myšlenek a pocitů a tma jim dělá krásné kulisy.

Z ničeho nic si však uvědomím, že už nevidím ani na metr před sebe. Podívám se na hodinky a nemohu uvěřit tomu, že už je tak pozdě. Neochotně vstávám a s těžkým srdcem opouštím to úžasné tmavé a klidné místo a vydávám se do oslnivě osvětlených ulic.

Text: Klára Matoušková, IX. C

Nejlepší dárek za vysvědčení

Pololetní vysvědčení už dávno bylo, já vím, ale svůj dárek jsem si užila až poslední dubnový den odpoledne. Byla jsem totiž na muzikálu Carmen.

Carmen byla cikánka, která spolu se svými kamarády pracovala v cirkuse. Byla to velmi koketní a krásná žena, která však nikdy nepoznala opravdovou lásku. Jednoho dne potkala zasnoubeného policejního důstojníka, který ji měl zatknout za výtržnost, a toto setkání se jim stalo osudným. Oba dva se do sebe zamilovali. Překážkami jim ale bylo důstojníkovu zasnoubení a majitel cirkusu, který si přivlastňoval Carmen. Nejenže se celý jejich vztah velmi komplikoval, ale Carmen si uvědomila, co k policejnímu příslušníkovi cítí až těsně před svojí smrtí...

Mohla bych vám tu vylíčit všechny podrobnosti z každé scény, ještě si je dokáži živě vybavovat, ale mám dva důvody, proč to nedělám. Zaprvé, kouzlo tohoto představení poznáte až na místě, nedá se slovy popsat a zadruhé, kdybyste se někdy v budoucnu rozhodli, stejně jako já, navštívit Karlínské divadlo a zhlédnout

tento muzikál, byli byste ochuzeni o překvapení. Proto jsem se rozhodla podělit se s vámi pouze o své pocity a dojmy. Když jsem poprvé na pódiu uviděla Lucii Bílou jako Carmen, její charisma a věrohodnost její role mě natolik upoutala, že jsem z ní nemohla spustit oči. To trvalo celé představení, ale připojil se k tomu ještě pocit, že stojím přímo vedle ní, cítím její vůni a vše s ní prožívám. Samozřejmě za to mohl dokonalý orchestr pod pódiem a vůně, která pravidelně pohltila celý sál. Bylo mnoho okamžiků, kdy jsem se smála, že se na mě všichni lidé v okolí dívali, mnohokrát jsem měla chuť vstát a jít tančit za herci, ale také jsem prožívala chvíle, kdy jsem musela „lovit“ kapesníky u mamky v kabelce. Jednoduše řečeno, emoce rozhodně nechyběly a celé vystoupení bylo naprosto dokonalé.

Cestou domů jsem dumala, proč se u nás nenosí stejný oděv jako ve Španělsku? Vždyť to všem tak slušelo. A budu jednou mít stejné sebevědomí a charisma jako Carmen? Kéž by... Pokud ještě nevíte, co si přát za nedaleké vysvědčení, neváhejte a uhánějte rodiče, aby vám koupili lístky na muzikál Carmen s hvězdným obsazením. Určitě nebudete litovat.

Text: Kathrin Decknerová, VIII. B

Děti dětem

Již po osmé se v městském divadle Pasáž v Třebíči 11. května 2011 konal koncert Děti dětem, který každoročně pořádá Rotary Club Třebíč.

Příbuzným a kamarádům se s hudebním i tanečním vystoupením představili téměř všichni žáci Základní umělecké školy Třebíč (včetně současných i bývalých žáků naší školy) a připojily se k nim děti z Norska, které nás přijely navštívit.

Na závěr, po bohatých mezinárodních vstupech a po předání cen členům německého i českého již zmiňovaného Rotary Clubu, se na pódiu sešli všichni účinkující v čele s dirigentem panem Frankem Spekhorstem, aby divákům ukázali, jakou sílu má velký orchestr složený z mnoha různých hudebních nástrojů.

Frank Spekhorst

Foto: Jan Uher

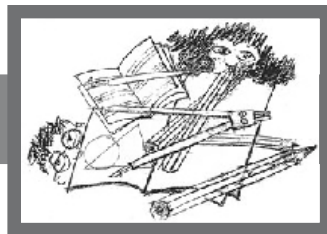
Taneční soubor Yocheved

Foto: Jan Uher

Nadšení diváci obdivovali, jak se všechny hudební soubory a pěvecké sbory dokázaly sladit. Obrovskou zásluhu nejen na jejich vystoupení, ale i celém pořadu má vždy usměvavý Frank Spekhorst. Všichni společně se s námi rozloučili mohutným zapískáním na píšťalku.

Sponzorské dary a příspěvky publika byly věnovány na nový dýchací přístroj pro kojence do trebičské nemocnice.

Text: Kathrin Decknerová, VIII. B

Vrabčák 2011

Studio POP hudba zaznamenalo 7. dubna 2011 skutečně historický úspěch.

Naši školu reprezentovala Nikola Deabisová (6. C), která se v kategorii 4. – 6. tříd umístila na 2. místě, Felicita Prokešová (7. C) se v kategorii 7. – 9. tříd umístila také na 2. místě v těsném závěsu za Kamilou Svobodovou (7. C), která v této kategorii obsadila 1. místo a navíc získala hlavní cenu – Třebíčského vrabčáka. V soutěži se mezi 19 soutěžícími neztratila ani Romana Kosielská (6. C).

Naše redaktorka Tereza požádala vítězku, aby nám řekla o svém zpívání a odpověděla na několik otázek.

Zpěv mě velice baví. S paní učitelkou Fišerovou jezdím zpívat na různé soutěže. Během nich poznávám hodně nových kamarádů a kamarádek. Většinou jsem před vystoupením hodně nervózní, protože ostatní soutěžící vůbec nervně nevyjadávají. Po té, co se však odhodlám vystoupit na pódium, všechno hodím za hlavu a pořádně si to užiju. A jsem také moc ráda, že mě podporují moji spolužáci a spolužačky. Dodávají mi hodně sebevědomí a jsem ráda, že je můj zpěv baví a že jim tím udělám radost.

Na některých soutěžích jsem byla velice úspěšná. Například letos na Třebíčském vrabčáku. Soutěž Třebíčský vrabčák se konala 7. 4. 2011 na Základní a mateřské škole Třebíč, Na Kopcích. Tato soutěž je určena pro zpěváky základních škol. Třebíčský vrabčák je rozdělen na dvě kategorie, starší a mladší. Kromě vystoupení jednotlivých zpěváků se mezi soutěžícími objevilo několik dvojic. Během celého odpoledne byla v místnosti dokonalá atmosféra. Myslím, že to byla pro všechny začínající zpěváky velká zkušenost.

Tys byla na Třebíčském vrabčáku první. Jaký jsi z toho měla pocit?

Byla jsem velice překvapená, vůbec jsem to nečekala. Určitě mě to hodně potěšilo

Kamila si zpěv opravdu užívá.

Foto: Terezie Mutlová

a vedlo mě to k tomu, abych se ve zpěvu začala zlepšovat.

Máš trému před jakýmkoli vystoupením?

Vždy ze začátku je ta tréma malá, říkám si: „Je to v pohodě, zazpívám to dobře, ale když dojde na věc, začnou se mi třást kolena. Vždy, když po té vylezu na jeviště a odzpívám první sloku písně, všechna tréma je rázem pryč.

Na co myslíš, když stojíš na pódiu a zpíváš?

Myslím na všechny ty lidi, co sedí v hledišti, a snažím se z jejich pohledů vyčíst, jaký mají názor. Musím se ale také soustředit na slova písně. Moje pocity jsou na pódiu smíšené.

Písničky si vybíráš sama?

Písničky si vybírám většinou sama, vždy se ale přijdu poradit s paní učitelkou Fišerovou a ta mi řekne, jestli mi píseň sedí nebo ne.

...podle čeho si je vybíráš?

Písně si vybírám právě podle toho, jestli mi sedí nebo ne. Určitě v tom hraje roli i moje náklonnost k určitým interpretům.

Vím, že chodíš zpívat k paní učitelce Fišerové. Chodíš ještě někam jinam?

Ne, nechodím.

Jak dlouho zpíváš?

Zpívám už od malička, před diváky jsem začala zpívat asi před pěti lety.

Text: T. Mutlová, K. Svobodová, I. Fišerová

3x Buchty a loutky v Divadélku pod schody

Ano, právě tolikrát navštívil tento divadelní soubor naši školu a představil se našim žákům i dětem z mateřské školy. Na jejich pravidelnou návštěvu se vždy moc těšíme.

Chleba, buchty a loutky!

Co mají tyto dvě věci společného? To se dozvíte od Zuzany Bruknerové, Radka Berana a Lukáše Valisky z divadla Buchty a loutky.

Co předcházelo vašemu vzniku?

(Zuzana) Nejdůležitějším okamžikem před vznikem našeho divadla byla asi chvíle, kdy dostal František Hromada, tehdejší ředitel chebského divadla, nápad založit loutkovou sekci. Oslovil Marka Bečku, a to už se kola náhod a setkání roztočila. Marek potkal Vítka, Vítek se čerstvě oženil se Zuzkou, ta právě pomáhala s inscenací Rádovi a Pepovi, ti měli scénografa a ještě jednoho prima kluka a bylo to. Mohli jsme jet do Chebu.

Jak vznikl název Buchty a loutky?

(Radek) Ono vlastně hrálo jedno americké divadlo, jmenovalo se Chleba a loutky... a tak se jmenujeme Buchty a loutky...

(Zuzana) Ono je ale víc verzí (směje se)! My, když jsme začínali, pan ředitel potřeboval, abychom se nějak jmenovali. Tak jsme v jeden den seděli ve zkušebně, jedli jsme takové ty buchtičky s povídky anebo mákem, či tvarohem – z alobalu, listovali jsme několika čísly časopisu Loutkář a povídali si. A co čert nechtěl, v jednom tom čísle psali o návštěvě slavného amerického divadla Chléb a loutky v Praze. A nám se to spojilo – dodnes se hádáme, koho to napadlo jako prvního, protože si to každý z nás o sobě myslí. Asi ten nápad tak nějak celkově spadl z nebe na všechny najednou.

Divadlo Chléb a loutky peče po čas svého představení chléb a na konci jej jako velký symbol rozdávají. (Radek: „... A všichni ho zbožně jedí!“) A my zase po premiérách rozdáváme ty buchtičky z alobalu a to je taky symbol, ale mnohem menší.

Po představení v loňském roce.

Foto: Pavla Kamanová

Jak poznáte tu pravou pohádku, kterou budete hrát?

(Radek) My ji vlastně vůbec nenavrhujeme, to ředitel (smějí se). Vždycky někdo přijde s návrhem a začne se hrát :). Vždycky pročítáme všechny knihy v knihovně, než na něco kápneme.

(Zuzana) Opravdu čteme pohádky a vybereme – podle citu, zkušeností. Musí nést nějaké drama – konflikt. Velmi se nám osvědčily archetypální příběhy a klasické pohádky, které archetypy obsahují.

Vymyslíte si nějaká představení?

(Zuzana) Mno, myslím, že jedno jsme si vymysleli sami.

(Radek) Myslím, že to byla Anička a beránek...

Kolik vás v týmu je?

(Lukáš) Mno, pokud se tam počítají i ti dva.. Asi devět, deset. Šest loutkoherců, dva zvukaři, scenárista a dramaturg.

Čím vás oslovilo představení Zlatá husa?

(Zuzana) Je to pohádka bratří Grimmů... A jeden od nás, Marek Bečka, v nich hledal a tato byla podle něj jediná použitelná a zároveň ne moc známá.

Navrhujete si loutky sami?

(Radek) Ne, ale máme profesionální návrháře. Tedy alespoň pro děti... Pro dospělé někdy skupujeme loutky přes internet a vyměňujeme jim třeba hlavy... A vždycky si vybíráme nějaké divnější (smích).

Jaká jsou vaše oblíbená představení?

(Zuzana) Neposlušná kúzlátka.

(Radek) Žabák Valentýn a taky ta kúzlátka.

Kolik premiér jste odehráli?

(Lukáš) Ehm.. teď jsme to počítali... tento rok totiž máme výročí dvaceti let... myslím, že to bylo kolem čtyřiceti premiér. Celkově jsme pak odehráli přes 4000 představení!

Týý jo!

(Lukáš) Mno jo, je to už dvacet let!

(Radek) Hele, napište tam milion!

Autorizováno.

Redakce děkuje Zuzaně Bruknerové za spolupráci.

Text: Michaela Cahová IX. C,
Michaela Doležalová VII. C

Zlatá husa

Divadelní soubor Buchty a loutky našim nejmladším žákům 30. března zahrál pěkné představení. My jsme měly možnost zhlédnout jejich pohádku taky.

Vypráví o třech bratřech, z nichž nejmladší Honza byl vždy podceňován a ignorován. Dva starší vůbec neberou nejmladšího na vědomí, ten se tím trápí, navíc je zamilován do smutné princezny, marně obdivuje její zasmušilou tvář na obrázku a je mu jí líto.

Bratři se postupně vydávají do lesa na dřevo. Oba starší bratři se však vrátí z lesa zmrzačení, protože odmítnou dát svoji svačinu podivnému dědečkovi. Ten je potrestá, utne nejstaršímu ruku, prostřednímu nohu. Bratrům nezbývá, než poprosit nejmladšího, aby došel na dřevo nyní on. Honza tam potkáva toho samého dědečka. Na rozdíl od bratrů mu dá jídlo, které stařík chce, a ten se mu náležitě odvděčí – zlatou husou. Cestou domů mu ji chce mnoho lidí vzít. Chamtivci by ji však chtěli pro sebe, a tak k sobě husa přitáhne nejrůznější osoby, od Honzíkových bratrů až po strážce zákona....

Nejmladší z bratrů usoudí, že právě toto je ta nejlepší možnost, jak princeznu rozveselit. To se mu povede a díky dědečkovi, kterému předtím dal jídlo, a hodné obryni se mu podaří splnit i tři další úkoly princeznina otce. Honzík díky své laskavé a milé povaze dostane milovanou princeznu za ženu. A zlatá husa? Tu daruje Honza králi a ona s ním odletí.

Text: Michaela Doležalová, VII. C,
Michaela Cahová, IX. C

Zlatá husa.

Foto: Pavla Kamanová

Hurá do školy!

Autorka čte žákům ze svých fejetonů.

Foto: Eva Pokorná

Tak to je název fejetonu, který nám v Divadélku pod schody četla velice známá scenáristka a spisovatelka Tereza Boučková. Podle jejího scénáře natočila Irena Pavlásková film Zemský ráj to napohled, který jsme zhlédli v letošním Filmovém klubu. Velice nás zaujal a také jsme si v něm zamilovali jeho průvodní písničku - C'est La Vie. Kromě románů, řady fejetonů a scénáře k filmu Zemský ráj to napohled, napsala i scénář filmu Smradi, který ve Filmovém klubu viděli naši starší spolužáci. Oba filmy byly inspirovány spisovatelčinými osobními zkušenostmi.

Které scény se vám líbily a které ne?

Některé ano, jiné ne. Co se mi nelíbilo? Tak třeba, když tam byla ta hádka mezi Martou a jejím přítelem. Byla moc dramatická. Já chtěla, aby byli hrdinové směšnější, aby všechny ty scény byly vtíp-

nější a ironické, ale Irena (režisérka) točila drama. Ona to přečetla jinak, po svém. Některé scény mě trochu zklamaly, jiné byly silné. Ale tak jak scenárista má právo si tu věc napsat, režisér ji pak musí ztvárnit podle svého názoru. Nebo se mi nelíbily takové ty davové scény... měli jsme malý rozpočet a bylo tam tedy velmi málo lidí.

Jak se natočila scéna, kdy je matka s dcerami před hlavním hrdinou nahá?

Chtěla jsem, aby ta scéna byla kratší, byla jinak nachystaná. Mělo to být vyjádření toho, že ten muž, neustále s brašnou připravený jít do vězení, potřebuje nějaké rozptýlení a tady mu ho nabídl právě ty holky s mámou, protože ho milovaly – každá jinak.

Proč byla ta hlavní hrdinka každý den s jiným mužem?

Ona nebyla každý den s jiným mužem, ten film se odehrával v rozmezí deseti let. Začínal v roce 68 a končil vlastně v roce 77. Ona je filmová řeč vlastně hrozně krátká, takže to tam bohužel vypadalo, jako když je ta matka strašně na chlapy. Chtěla jsem ji ale udělat rozporuplnou, nemám ráda bezvýhradně kladné hrdiny.

Která scéna se vám líbila nejvíc?

Film je od půlky silný až do konce.

Jaký byl vlastně konec, jak to dopadlo?

Konec je otevřený, vede k zamyšlení.

Podepsala jste doopravdy Chartu 77?

Jako že bych si to vymyslela? Já jsem podepsala Chartu, když mi bylo dvacet a podepsala jsem ji, protože to žádný velký čin ode mě nebyl, v té době jsem už nic nemohla. Vyhodili mě z práce, já jsem udělala maturitu, několikrát jsem zkoušela DAMU - herectví, nevzali mě, pokud jsem se přihlásila do nějakého jiného hereckého souboru, pokaždé mě museli vyhodit, jinak by Stb celý soubor zrušila. A to vše kvůli mému otci (spisovatel Pavel Kohout, pozn. redakce), který veřejně dával najevo nesouhlas s režimem té doby, a já jsem toužila, abych byla strůjcem svého osudu já sama a neměla problémy jen kvůli otci.

Píšete novou knihu?

Ne, nejde mi to. Zatím.

Přemýšlela jste někdy, že s psaním skončíte?

To dělá spisovatel každý den. Mně jde psaní dost těžce. Ale stejně to musím zkoušet. V umění nikdy nevíte, jestli něco dokážete vytvořit a taky, jestli to čtenáře nebo diváky osloví. Myslím, že je ale chyba myslet při psaní na čtenáře. Neteř Franze Kafky mi řekla: „Spisovatel buď píše, až se z toho zblázní, anebo nepíše, až se z toho zblázní.“

(Zkráceno pro potřeby časopisu. Autorizováno.)

Redakce děkuje Tereze Boučkové za spolupráci.)

Text: Michaela Cahová, IX. C

Více o Tereze Boučkové najdete na www.terezabouckova.cz
Zaujal vás její fejeton? Začtěte se do dalších neméně poutavých!
(pozn. redakce)

Operní vědec

Jakub Pustina vypráví. Foto: E. Pokorná

S operními pěvci se mnoho z nás v běžném životě mockrát nesetká – žáci z naší školy však tu možnost měli. Naši školu totiž navštívil operní pěvec Jakub Pustina. Většina z nás očekávala postaršího silnějšího muže, ale přišel usměvavý štíhlý mladík plný zážitků.

Pana Jakuba Pustinu zaujala jako mladého chemie – a taky ji vystudoval a rovněž z té doby má mnoho vtipných a zajímavých historek. Vystudoval střední chemickou školu a začal studovat vysokou chemickou školu... ale zaujal ho zpěv. Operní zpěv. Nastala mu doba usilovné práce. Neobyčejnou pílí a touhou být stále lepší dokázal, že dnes opravdu patří nejlepším. Pevná vůle a chtít něčeho dosáhnout, to by měl být i náš cíl. Cesta mladého chemika ke slávě nebyla lehká, ale určitě se mu vyplatila, protože teprve nyní může žít svůj sen.

Text: Michaela Cahová, IX. C

Barytonista Jakub Pustina vystupuje na prestižních pódii celého světa, v naší republice nejčastěji v Moravském divadle Olomouc. Několikrát zpíval i v Kamenném sále v Třebíči. Budete-li mít možnost, určitě jeho koncert navštívte. Stojí to zato.

(pozn. redakce)

Na pódiu se to dětmi jen hemžilo!!

Letošní akademie mě překvapila v mnoha ohledech. Moc mě potěšili ukrajinští hosté, kteří se také odhodlali vystoupit před celou naší školou, ale po celou dobu jsem si říkala, proč skoro nikoho neslyším. Nejspíš to bylo tím, že naše třída seděla vzadu, ale i tak mě potichý zvuk mrzel, především když zpívaly holky z Pop hudby a na konci celý učitelský sbor, který byl naprosto úžasný.

Ale neviděla jsem pouze drobné nedostatky, všimla jsem si i mnoha malých, šikovných dětí, které se rozhodly ukázat spolužákům, co se zvládnou naučit. Děťmi se to na pódiu jen hemžilo, podle

Ukrajínští přátelé.

Foto: T. Mutlová

mého názoru víc, než kdy jindy. V minulých letech bylo na akademii od každého zájmu trochu, ale letos převládaly taneční soubory. Velmi mě překvapilo, kolik členů vystoupilo s tanečním souborem Rozmarýnek, oproti loňskému roku mi připadalo, že dětí je nejméně dvakrát tolik. Trochu mi chyběla vystoupení žáků z druhého stupně, podle mě jich letošní rok nebylo moc. Ale můj celkový dojem je skvělý, už se moc těším na příští rok.

Kathrin Decknerová VIII. B

Závěr patří tanci.

Foto: Eva Pokorná

Chaos, panika a úspěch

Načesat tanečnice...

Foto: T. Mutlová

Zatím, co diváci sledovali dění naší skvělé akademie, já byla mezi těmi, co se připravovali v zákulisí. Jako každý rok to bylo velmi chaotické, nikdo neví, kam dřív skočit a všichni se každému pletou pod nohy.... Jelikož jsem vystupovala třikrát a věřím, že někteří možná i vícrát, všechny proměny musely být velmi rychlé a přesné. Všichni účinkující byli také velmi nervózní, otázky typu „Co když něco zkažím?“ nebo „Co když se mi něco nepovede?“ byly běžné.

Nakonec se ale vždycky všechno podaří, vystoupení jsou téměř bezchybná a všichni jsou šťastní, že se to povedlo, anebo si někteří, a to velmi často zcela zbytečně, naopak vyčítají, že všechno zkažili a že to bylo strašné.

Diváci však účinkujícím dali svým potleskem najevo, že se jim naše vystoupení líbila. Tedy přece po všem tom zmatku a nervozitě přišel úspěch!

Text: Michaela Doležalová, VII. C

Obuv téměř zadarmo

Chcete vědět, kde nakoupíte obuv pro celou rodinu za neuvěřitelnou cenu, užijete si spoustu zábavy a přitom vám k tomu stačí jen tři dny? Tak čtěte dále...

Většina domácností tráví Velikonoce přibližně stejně, barví se vajíčka, pletou se pomlázky, pečeme beránka, někdo chodí do kostela... Znáte to všichni. Ale naše rodina se rozhodla poprvé porušit tradice a vyrazili jsme do termálních lázní v maďarském Sárváru. Cestou jsme se zastavili v obrovském outletu na boty s názvem Dr. Lupo v Rábapatech, kde jsme nakoupili boty pro všechny tři členy naší rodinky za neuvěřitelně nízké ceny, a pak jsme pokračovali směrem k našemu cíli. Ubytování jsme měli domluvené v penzionu Korona přímo naproti lázním a stravovali jsme se v nedaleké restauraci s venkovní zahrádkou nebo skromným způsobem – nakoupili jsme v supermarketu Lidl a skvělé potraviny jsme si snědli na naší terase se sluncem na tvářích. Náš denní program zahrnoval návštěvu lázní, čtení knih, poznávání města a pavalování se na terase za doprovodu smíchu. Na první pohled se tyto činnosti zdají být malinko nudné, ale není to pravda. Užili jsme si skvělý prodloužený víkend, opálili jsme se díky nádherně svítícímu slunci a teplotám přesahujícím 25 stupňů Celsia a pobavili jsme se mnohdy na svůj vlastní účet. To víte, nečekané pády rodičů, nezvykle dobrá nálada všech... prostě nádherně strávené prázdniny.

Text: Kathrin Decknerová, VIII. B

Nedokážu chvilku vydržet čistá

Správně bych měla psát o Velikonočních dílničkách, ale o těch bych napsala jen pár vět, tak jsem napsala o tom, jak jsem těžce pracovala, když moje třída jela do Londýna.

Když moje třída 13. 4. odjela do Londýna, do kterého jsem očitivně nejela, zůstala jsem já, Andrejka a Kamča ve škole. Paní učitelka Stejskalová se nás zeptala, jestli bychom jí nepomohly s barvením vajíček na dílničky. Tak jsme samozřejmě neodmítly! To radši budu špinavá od balakrylu, než abych se učila. A tak jsme ve středu naklusaly k paní učitelce s vajíčkama a štětcem. V družině jsme si pustily rádio na plný pecky a hned ty vajíčky byly rychleji namalované. Samozřejmě já, prasátko, jsem si hned obarvila i rifle na modro! No ale abych nebyla sama, tak i Kamilka se přidala. Ale oranžová se jí líbila víc. No a pak šlo všechno hladce. A to byla zatím jenom středa.

Ve čtvrtek jsme přišly znova. Rádio puštěný, vajíčka namalované, některý rozbitý a bylo to vše. A tak jsme do tří hodin couraly po škole a čekaly do začátku dílniček. Tak jsme to tam nějak přežily a ve tři hodiny jsme stály v pozoru ve třídě paní učitelky Stejskalové. Nakonec tam dětem pomáhali čtvrtáci, ale hodně jich odešlo, tak jsme tam zůstaly s panem učitelem Kuthanem a pomáhaly dětem. V průběhu dílniček jsme se šly podívat do ostatních dílen a tentokrát se fakt

Rozesmátá Kamila.

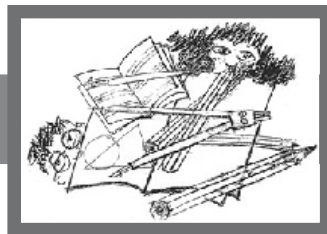
Foto: T. Mutlová

povedly ty výrobky. Sice od dvouletých dětí byly celý opatlaný od lepidla, ale i tak se to všem povedlo.

Po dvou hodinách jsme byli všichni psychicky i fyzicky unavení, tak jsme vysedávali na židlích a doufali, že už nikdo nepřijde. Ke konci už to bylo takový lehárko. No a Kamča to nevydržela a v pátek jsme přišly jenom dvě. A to jsme byly zaměstnaný. Měly jsme namalovat třebíčskou rozetu. Dokonce těch rozet dvacet! Ale my jsme si řekly, že jsme šikovný holky a že to dokážeme a taky že jsme to dokázaly. No a v úterý devatenáctýho jsme si už musely zvykat na normální provoz.

Text: Terezie Mutlová, VII. C

Hrkání na Hrádku.

Foto: Jan Uher

Hrkání se Žlutou ponorkou

Velikonoční hrkání čili náhrada zvonění zvonů o Velikonocích je zvyk, který mizí i z některých vesnic, natož měst. Přesně toho si před léty povšimli skautíci z Přístavu vodních skautů Žlutá ponorka a rozhodli se velikonoční zvyky v Třebíči trochu oživit.

Nápad s hrkáním v té podobě, jak ho známe dnes, přišel do Třebíče z Okříšek, kde každoročně putují s hrkačkami po ulicích Vydry, členové místní organizace ČSOP. Ty také do Třebíče každoročně přijíždějí a s vodáky hrkání připravují. Hrkání však nemá být jen divadélko pro veřejnost. Cílem je, aby se veřejnost na hrkání co nejvíce podílela. Proto samotnému průvodu s hrkačkami předchází workshop v loděnici na Svojsíkově náměstí, kde si příchozí mohou vyrobit jednoduché klapačky. Nedělají sice takový rachot jako pořádná hrkačka, ale když se povedou, taky to docela ujde. Minulý a předminulý rok byla součástí rukodělných dílen i výroba pomlázek, letos se však nepodařilo zajistit dostatečné množství košíkářského proutí, a tak zůstalo u klapaček. I tak si příchozí přišli na své, a ať holka nebo kluk vrhli se do práce.

Posuďte sami, jak se hrkačky podařily skautům za Žluté ponorky.

Text: Barbora Solařová, VI. A

V Hyde parku

Foto: Lukáš Abrahám

Text: žáci VII. C

Postřehy z Londýna

Jeli jsme autobusem Euro line. Hned po příjezdu nás kontrolovali policisté, jestli nemáme nože. Dominik měl v kabele kudlu, tak mu ji okamžitě zabavili a Terka měla kružítko, ale jí to nechali.

Po příjezdu do Londýna nám ochotná Marión odvezla kufry a my jsme šli k Tower Bridge. Tam jsme měli hodinu a půl rozchod. Tu dobu jsme samozřejmě proseděli na lavičkách. Všude byla spousta holubů, těm jsme naházeli celou svoji svačinu. Spolužák hodil holubům celý chleba a začal na ně krákat (to krákaní mu vydrželo celý zájezd). Dál jsme šli na Londýnské oko. Je tam velké opatření proti teroristickým útokům.

V metru, cestou do hostelu, jsme viděli noviny, kde byl náš pan prezident, v ně moc příjemné situaci, jak „krade“ pero!

V pokojích měli krásné trojpatrové celokovové postele. Poněvadž s námi nebyl moc často pan ředitel na pokoji, nebyli jsme zrovna v klidu. Projevili jsme se jako největší pubertáci. Kdo nepřišel na snídani... SMOLA!

V Londýně je vidět mnohem více odlišných ras (oproti ČR). Myslím, že se tu lidé k sobě chovají lépe, respektují se, nikoho nezesměšňují, za každou maličkost se omlouvají. To nás všechny zaujalo. Měli bychom si vzít ponaučení.

Londýnské parky jsou krásné. Lidé tam chodí relaxovat, tohle kdyby bylo u nás, to by se mi líbilo. Také tam nejsou po zemi žádné odpadky.

Co mě nepřekvapilo, ale udělalo mi radost, je to jejich ležení na trávě! Je to bomba. Zdá se mi, že tady by to nebylo možné, jen tak si někde lehnout na trávu. Proč? Protože byste si lehli do bobku!

V parcích uvidíte plno holubů a hlavně pěkné fotogenické veverky.

Zajímavé je, že dbají na bezpečnost všech, to jsme mohli poznat například v muzeích, kde nám prohledávali tašky, zda nejsme nějakí vandalové.

Památky nikdo neničí. Pořád se tam dodržují tradice. I když je Londýn vyspělé moderní město. Klidně bych tam ještě zůstala.

Fotoreportáž z Londýna

Příjezd.

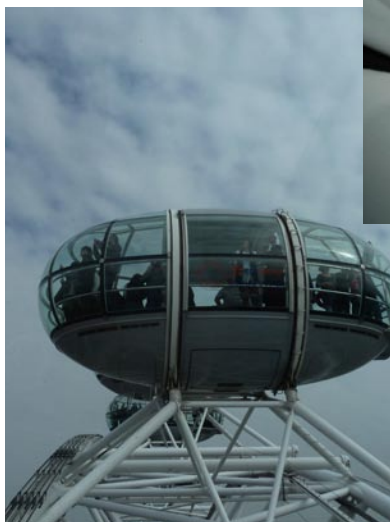
Na večeři v pizzerii.

Good morning!

Na vrcholu London Eye.

Good afternoon!

Zuřivý reportér.

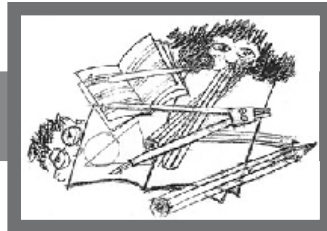

Připravujeme si fotoaparáty.

Chvilé odpočinku v parku.

ŽIVOT KOLEM NÁS

Text a foto: Lukáš Abrahám, Dominik Jeřábek, Petr Řezáč

Před hostelem.

Na Victoria Station.

Pizza na schodech.

Good bye, London!

I v muzeu můžeme fotit.

Poslední pohled na Tower Bridge.

Všechno je jednou poprvé...

Ano, všechno je jednou poprvé, můžeme jít poprvé do školy nebo můžeme poprvé zaspát a i výměnný pobyt může být první. Ten můj se uskutečnil s dětmi a teď už s kamarády z Ukrajiny. To bych samozřejmě nesměla být já, abych se nestresovala, aby všechno dobře dopadlo...

Už asi měsíc dopředu jsem nakupovala, uklízela a plánovala, co všechno budeme dělat, jen aby se Ukrajinec, v mém případě chlapec, nenudil a aby se mu u nás líbilo.

V den jejich příjezdu, který měl být mimochodem o půl jednácté, ale nakonec přijeli o půl druhé, jsme si představovali, jací asi budou a jestli si s nimi budeme rozumět. První dojem opravdu nebyl nijak ohromující, všichni jsme byli tiší a maximálně si povídali mezi svými. Jenže pak milé paní učitelky odešly a řekly nám, ať se s nimi seznámíme. Naše konverzace probíhala v angličtině, jelikož v té jsme si byli schopni jakž takž rozumět, avšak ne všichni se jí účastnili. Zajímavá byla ovšem debata o facebooku, kdy se nám ukrajinští kamarádi snažili vysvětlit, že oni nemají facebook, ale jinou podobnou stránku. Nakonec jsme to ale po dlouhém vysvětlování pochopili, tedy doufám. Následovala mokrá procházka do Intersparu, kde si kamarádi rozměnili peníze a něco pokoupili. Poté jsme se rozdělili a šli je ubytovat k nám domů. Snažila jsem se vymyslet co nejzábavnější program a jak se zdálo, snad se mi to podařilo, kamarád se smál a vypadal, že ho to baví. Bohužel, co mně se nesplnilo, bylo takové to „holčíčí drbání“. Chlapec, který u mě bydlel, byl oproti mě takový tichý a já, ukecaná, bych si nejradši povídala s dívkou, se kterou bych probrala všechno od A až do Z. Ovšem neříkám, že bych nebyla ráda, že ho tam mám, naopak jsem z toho byla opravdu šťastím bez sebe, že jsem součástí této výměny.

Kamarádka Milena v jihlavské ZOO.

Další dny už byly čím dál tím víc „konverzativnější“ (prostě jsme si víc povídali), zábavnější a veselejší. Zjistili jsme, že máme plno společných zájmů a i přes to, že máme rozdílný jazyk, zažili jsme spoustu legrace. O to těžší bylo loučení...

Když kamarádi odjížděli, všichni byli smutní a někteří, včetně mě, brečeli jak želvy. Marně nás utěšovali, že se uvidíme za tři měsíce, vždyť za tu krátkou dobu, co tu byli, nám opravdu přirostli k srdci a stali se součástí našeho života. Snad ty dlouhé tři měsíce utečou jako voda a my se opět uvidíme a zažijeme hodně nových zážitků a legrace...

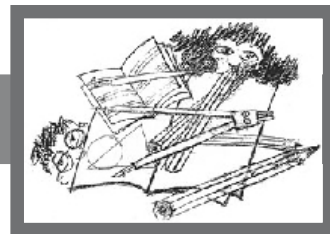
*Text : Michaela Doležalová, VII. C
Foto: Nikola Kratochvílová, VII. C*

Miša s Míšou.

Těším se na další setkání s Violou a Valerii.

Jsou tak milí a otevření,
až je to k nevíře...

O kom je řeč? No přece o Dánech, které jsme tu měli od čtvrtka 26. května po celých šest dní! Naše návštěva v Dánsku jen potvrdila můj názor na zdejší obyvatele. Byli ještě milejší a ochotnější než u nás v Česku a bylo vidět, že jim na nás záleží.

Když jsme se poprvé viděli na hlavním nádraží v Praze, nestačili jsme zírat. Naši dánští kamarádi nás všechny objali, představili se nám a šli s námi bez problémů k autobusu. Hned jsme poznali, že jsou to moc milí a otevření lidé, kteří k nám přijeli především poznat novou zemi a seznámit se s novými lidmi. A i přesto, že jsme domů přijeli kolem půlnoci, má Dánka Camilla si chtěla prohlédnout náš byt a začala konverzovat i s mými rodiči.

Program na ostatní dny byl velmi pestrý, hráli jsme společné hry, chodili jsme po památkách třebíčských i pražských, nakupovali jsme spoustu oblečení, s kamarády jsme navštívili solnou jeskyni...ale můj nejlepší zážitek, o který bych se s vámi ráda podělila, byl v lanovém centru Jungle park v Brně. Celý den přšelo a všude bylo spousta bahna a špíny. Instruktoři nás navlékli do postrojů a v krátkosti nám vysvětlili, jak máme s celým vybavením zacházet. Pak jsme vyrazili na velmi mokrou a dlouhou trasu plnou překvapení. Museli jsme přelézat různé klády a ocelová lana, všechno neskutečně klouzalo a většina překážek byla celá pokrytá bahnem. Naštěstí jsme byli jištěni karabinami na ocelovém laně nad námi. U některých úkolů jsme se zastavili a zírali na ně s otevřenou pusou, protože jsme nevěděli, jak je zdolat. Pro mě bylo nejtěžší přeskákat velký nápis Jungle park, ale když jsem to zvládla, za odměnu na mě čekala „skluzavka“ - zavěsíte další karabinu na lano, posadíte se do postroje, odrazíte se a jedete. Je to nejlepší věc, jakou jsem kdy zažila, a v celém lanovém centru bylo těchto skluzavek pět. Závěrečná byla přes řeku, ale na konci na vás číhalo bahno... to nebylo moc dobré, jelikož hned po návštěvě Jun-

gle parku jsme vyrazili do Vaňkovky, kde na nás všichni lidé zírali.

Celý pobyt jsem si moc užila a jsem zvědavá, jak to vypadá u našich nových přátel v Dánsku. Doufám, že zbytek výměny bude stejně úžasný jako první polovina v Česku.

Letěla jsem 30 metrů volným pádem...nejlepší zážitek v Dánsku

Naši dánští přátelé nás nezklamali. Snažili se nám vyhovět ve všech směrech a měli radost, když jsme jim pochválili nějakou akci nebo nám chutnalo jídlo. Dělali jsme mnoho věcí, především jsme navštívili muzea a památky a mnoho času jsme trávili u moře. Byli jsme také v přístavu, kde jsme si dali obrovský kopec zmrzliny a viděli jsme hejna malých a velkých medúz.

Ale nejlepší a zároveň nejbláznivější věc v mém životě jsem zkusila v zábavném parku. Jezdili jsme na horských drahách, zkusili jsme, jaké to je jet na vikingské lodi a přežili jsme i kladivo. Po tom všem následovala Nebeská věž. Na této atrakci letíte 30 metrů volným pádem a jste jištěni pouze dvojitou sítí pod vámi. Já a tři kamarádky z naší školy jsme to zažili na

vlastní kůži. Nechaly jsme se navléknout do postrojů a helem, vyjely jsme na vrchol věže, připnuly nás na karabinu a poté nás odpojily a my jsme letěly...byl to velmi zvláštní pocit, nevěděla jsem, co mě čeká, jestli náraz na síť bude bolet, jestli se do sítě vůbec trefím, proč už dávno nejsem dole a najednou - otřes celým tělem. Otevřela jsem oči a ležela jsem v síti. Naše dánské kamarádky vše natáčely a utěšovaly nás, protože jsme se celé trásly a byly jsme v šoku. Když jsem to oznámila mamce přes telefon, podle hlasu jsem poznala, že měla málem infarkt a bála se o mě. Několikrát jsem ji musela ujistit, že to byl bezpečný skok jištěný dvojitou sítí s pevným okrajem po obvodu celé věže. Všechny čtyři jsme na sebe byly hrdé a nemohly jsme se dočkat dalšího dne, kdy to oznámíme ostatním.

Zbytek pobytu probíhal skvěle a všem se nám v Dánsku moc líbilo, doufáme, že se tam ještě někdy podíváme. Při loučení nechyběly ani slzy, ani úsměvy na posledních společných fotografiích. Nakonec jsme nastoupili do autobusu a vydali se na dlouhou cestu domů.

Text: Kathrin Decknerová VIII.B

Na soutoku Baltského a Severního moře ve Skagenu.

Foto: rodinný archiv

Cestujeme s Janem Burianem

Ve středu 1. června nás v Divadélku pod schody již podruhé v tomto roce poctil svou návštěvou písničkář a spisovatel Jan Burian. Tentokrát přijel vyprávět o svých cestách do Chile. Jeho úžasné historky zaujaly snad každého a zajímavostí o zemi, o které jsem doposud věděla jen málo, bylo mnoho. Věděli jste, že se v Chile nachází nejsušší poušť na světě, ve které již sto let nepršelo? Nejenom tímhle, ale i jinými zajímavostmi dokázal pan Burian opravdu zaujmout.

Beseda byla příjemně naladěná, zábavná, poučná a pan Burian velmi milý a vtipný.

Text: Michaela Doležalová, VII. C

S panem Burianem jsem se poprvé setkala na začátku ledna. Naší škole přijel představit svoji novou knížku o Islandu.

Před začátkem besedy mě zastavil pan učitel Mikoláš. Dělal jsem u něj ročníkovou práci na téma „Příběh mého pradědečka – ztroskotání Cap Arcony“. A právě Burianův táta, známý herec a režisér E. F. Burian, byl spoluvězněm pradědečka v koncentračním táboře a poté spolu prožili hrůzy potápějící se lodi Cap Arcona.

Po skončení besedy o Islandu mě pan učitel představil panu Burianovi. Povídali jsme si o některých faktech, která by mi pomohla s ročníkovou prací. Vyměnili jsme si maily a on mi slíbil, že mi pošle další prospekty k mé práci.

Díky těmto poznatkům a svědectvím jsem zjistila a doplnila do své práce důležité informace. Na oplátku jsem mu odeslala kopii pradědova deníku, z něhož může zase on čerpat informace do nové knížky o svém otci.

Podruhé jsem se s ním setkala, když probíhaly obhajoby našich ročníkových prací a on zde byl s další besedou o Chile. Díky jeho návštěvě jsem mu mohla předat čerstvě obhájenou ročníkovou práci, ze které jsem mimochodem dostala za jedna.

Obě setkání byla příjemná a doufám, že se s ním ještě setkám. Těším se na jeho knížku o E. F. Burianovi!

Autor: Kateřina Kršková, IX. C

Katka s Janem Burianem.

Foto: Pavel Mikoláš

„Habibi“

Libanon je velice krásná země. Jen kdyby se jí turisté, kteří ji ještě nenavštívili, tolik nebáli a nemluvíli o ní s obavami na jazyku. Libanon, jehož hlavním městem je Bejrút, je jednou z arabských zemí. Je to velice krásná a výjimečná země, která Vás vnitřně uchvátí. Strávila jsem tam tři týdny. Velice příjemné tři týdny. Poznala jsem styl života jiných lidí a překvapivě mi arabský styl seděl. Jsou naprosto odlišní od Čechů. Je tam romantika a svoboda. Tanec na ulicích, lidé jezdící na kapotách automobilů, prostě „blázní“. Každý tam má svou vlastní svobodu.

Ptáte se, v čem jsou nejvíce odlišní? Nejotravnější taxikáři na světě! Místo, abyste hledali taxík Vy, on si hledá Vás tím, že troubí, dokud neřeknete „La-La“, což v překladu znamená „ne ne“. Místo aby Vám řekl cenu, navrhnete tuto Vy a snažíte se smlouvat. Nejkrásnější arabské slovo pro mě bylo „habibi“. Velice zvláštní, v překladu to znamená miláčku. Oslovují se tak i muži, když chtějí projevit radost, nebo když to znamená upřímné: „Mám Tě rád.“ Ovšem když to slovo použijete k oslovení ženy, znamená to to pravé: „Miláčku.“

Arabové jsou většinou bohatí. Mají rádi peníze a nebojí se to dát najevo. Lidé si myslí, že tam obchodují s dětmi a že je tam zlo. Opak je pravdou. Nejvládnější a nejpříjemnější lidí, co si umí život užít. I přes to, že na ulicích vidíte všude samé vojáky se zbraněmi, cítíte se spíše bezpečně.

Poslední, co bych Vám ráda o této úžasné zemi sdělila je, že je v mnoha ohledech naprosto jiná. Například u nás, kdybyste si vylezli na kapotu autobusu a jeli na něm, hned Vás stává příslušníci. Nebo pokud byste řešili, jestli Vaše dítě už dosáhlo plnoletosti nebo ne a mohlo si s Vámi připít, v této zemi žádná zákonná hranice neexistuje. Zkrátka a jednoduše jsou rádi, že je my Češi, kteří o arabských státech mluvíme spíše negativně, neobtěžujeme a spíše si jich nevšímáme. Vytvořili si svůj uzavřený svět, ve kterém každý může být přítelem, pokud dodrží jejich základní pravidla. Jestli tedy hledáte kus země, který je plný lásky a emocí, doporučila bych Vám Bejrút. Toto místo bych osobně zařadila mezi nejkrásnější místa na světě.

Text: Felicita Prokešová, VII. C

Co jednou začne, to musí taky někdy skončit.

S mojí rodinou jsme navštívili Turecko. Hotel jsme měli v malé vesničce jménem Insecum, vzdálené 90 kilometrů od letiště v Antályi. Náš hotel se jmenoval Pegasos Royal***** a byl postaven na Kleopatřině pláži, která se řadí mezi nejlepší pláže u Středozemního moře.

Sobota 28. 5.

Okolo 11:00 přijíždíme na letiště, kde potkáváme babičku, tetu, jejího přítele Lukáše, bratránka a sestřenici. Po dlouhém čekání a těšení na let nasedáme do letadla. Letěli jsme asi dvě a půl hodiny. Před přistáním jsme proletěli velkými turbulencemi. Všichni se báli, ale já jsem si z toho dělal srandu. Po odbavení následovala dvouhodinová cesta na hotel. Tam jsme se navečeřeli a šli jsme spát.

Neděle 29. 5.

Po snídani následují první průzkumy hotelu. Sice dopoledne bylo škaredě, ale pak se vyčasilo. Jinak den jako každý jiný den u moře. Koupání, potápění, opalování....

Pondělí 30. 5.

Ráno jsme se procházeli po hotelových obchodech. Líbily se mi tam Conversky, tak jsem si splnil své vysněné přání. Samozřejmě, že jsem se v nich musel celý den procházet a ukazovat se. Den uplynul jako voda a my jsme se šli podívat na trh. Zatím jsme jen obhlíželi.

Úterý 31. 5.

Celý den se rozhodujeme, jestli se nám chce jít do dva kilometry vzdáleného Asalash bazaar. Nakonec jsme se večer rozhodli, že tam půjdeme. I v osm večer bylo vedro jako na Sahaře. Podívali jsme se tam po obchodech a koupili jsme si nějaké drobnos-

ti. Avšak jedna věc byla hodně špatná.....pořád jim vypadával proud, takže jsme šli skoro dva kilometry po tmě. Ve 23:30 jsme se vrátili na hotel. Tam jsem si dal drink a šel jsem spát.

Středa 1. 6.

Ráno mě jedna věc pořádně namíchla. Padaly mi plavky!!!! Chvilí jsem přemýšlel co s tím, ale pak mě napadlo, že bych se mohl podívat před hotel. Měl jsem štěstí. Jeden obchodník právě zavíral obchod, měl výprodeje jako blázen!!! Líbily se mi tam jedny plavky. Byly za pěknou cenu, tak jsem si je koupil. Celý den bylo horko a já musel ležet ve stínu. Spálil jsem se.

Čtvrtek 2. 6.

Okolo sedmé hodiny ranní jsem vstal a šel jsem na balkón, minutku jsem koukal a pak následoval křik: surfařské vlny!!!! Celý den jsme s bratránkem a sestrou dováděli ve vlnách.

Pátek 3. 6.

Postupně si všichni uvědomujeme, že výlet končí. Ze všech sil se snažíme co nejvíce si to tam užít. Protože jsme celý týden relaxovali, museli jsme si nahnat do žil také trochu adrenalinu na vodních sportech. Ale to také uteklo jako voda. Večer je tu a my jdeme nakupovat dárky pro příbuzné. Taky se tu stala jedna veliká událost. Tetin přítel Lukáš požádal tetu o ruku. Ta samozřejmě souhlasila.

Sobota 4. 6.

Co jednou začne, to musí taky někdy skončit. Tak to je i s naším výletem. V osm hodin ráno se vydáváme na letiště. Tam nás zkontrolují a naloží do letadla. Poslední mávání Turecku a pak jen následuje: vzlet-spánek-přistání. Na letišti potkáme rodiče, avšak ti nás ještě vezou k babičce. Naše dovolená končí a následují poslední týdny školy.

Text: Petr Řezáč, VII. C

Se sestrou a bratránkem před vodními sporty.

Foto: rodinný archiv

Zase jsme o něco chytřejší

Reportérka v akci.

Foto: Terezie Mutlová

Pokaždé, když přijde pozvánka na nějaký seminář ohledně toho, jak se tvoří časopis a podobně, si vždycky říkám, že to bude určitě to samé, co minule. No jo, ale stejně se tam půjdu podívat, na chvíli se „uleju“ z vyučování a třeba přece jenom na něco narazím. A ono opravdu, každý seminář má v sobě něco originálního a nového, stejně jako tenhle: „Jak se tvoří noviny II.“

Seminář jsem společně s ostatními členy redakce navštívila 3. května v Informačním centru pro mládež v Třebíči. Na úvod nás přivítala milá paní Eva Fruhwirtová, která nás společně svou prezentací seznámila se strukturou novin, reportáží, rozhovorem apod. Poté jsme se společně vydali na radnici za místostarosty Milanem Zeibertem a Marií Černou. Chvilí jsme si spolu povídali a dozvěděli se spoustu nových informací. Věděli jste třeba, že město hospodaří s tři čtvrtě milionem? Nejenom toto, ale i spoustu jiných zajímavých věcí jsme se dozvěděli. Pak přišla část, při které jsme v rámci semináře udělali rozhovory, jak s paní Černou, tak i s panem Zeibertem. Ty jsme také

sepsali a vy si je tady můžete přečíst. No a na závěr jsme si popovídali s tiskovým mluvčím o jeho práci a povinnostech.

A to jsem si říkala, že se stejně nic nedozvím, protože už jsem pár seminářů navštívila. Jenže člověk nikdy nebude dokonalý a pořad se bude učit a dozvídat nové a nové věci, stejně jako já.

Marie Černá

Kolik let jste místostarostka?

Já jsem byla místostarostkou od roku 1990 do roku 2000, potom jsem byla osm let na kraji, jako náměstkyně hejtmana kraje Vysočina a teď jsem znovu půl roku místostarostka.

Jaký je rozdíl mezi tím, když jste byla místostarostka v roce 1990 a teď?

Obrovský, já jsem si říkala, že nelze vstoupit do stejné řeky dvakrát a to je přesně tak. Jednak mám za sebou nějaké životní zkušenosti a ten rozdíl je prostě poznat. Mám za sebou i zkušenost na úrovni krajské samosprávy, což je také k nezaplacení. Rozdíl proti tomu roku 1990 je ten, že tehdy panovalo takové velké nadšení a byl to méně

svázané zákony a předpisy. Město získávalo majetek v rámci privatizačních projektů, nebylo nic ustáleného, všechno se budovalo a byla jsem o dvacet let mladší. Teď je to daleko víc formalizované. Skoro každý krok se musí konzultovat s právníky. Zákony o veřejných zakázkách, což je samozřejmě v pořádku, je daleko víc administrativy než před dvaceti lety. Úřad je větší, protože mezitím došlo ke zrušení okresních úřadů a město převzalo některé přenesené působnosti, které v té době vůbec nevykonávalo. Tak to jsou takové ty hlavní rozdíly.

Jak se vám tu na radnici líbí a jak se tady cítíte?

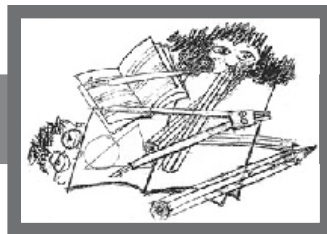
Já se s řadou lidí, se kterými teď spolupracuji v radě i v zastupitelstvu, znám. Některé méně, jiné více. S panem starostou jsem už spolupracovala před dvaceti lety, kdy byl také starostou, takže s ním se znám velmi dobře. Pak je tu několik nových kolegů, s nimi spolupracuji velmi dobře, otevřeně, myslím, že jsme dobrý tým. Jaké problémy nejčastěji řešíte?

Teď dost často řeším bytovou problematiku. Ti sociálně slabší se snaží získat od města byt, takže mně sem chodí maminky s plačícími dětmi a prosí, jestli bychom jim mohli dát byt. Jenže pak třeba zjistím, že neplatí nebo tam dělají ne úplně pořádek, je tedy potřeba si ověřit, jestli je to pravda.

Milan Zeibert

Co si myslíte o Třebíči, jako o stavu města?

Vysvětlím následovně: V minulých letech měla celá Česká republika velkou možnost získat peníze z Evropské unie, protože oni dávají vždycky těm zemím, které do EU nově přistoupily. Česká republika přistoupila poměrně nedávno a teď nějakou dobu ty peníze dostávala. Ještě pár let bude, ale už moc dlouho to nebude trvat. Třebíč tu dobu, kdy peníze bylo možné získat, docela promeškala. Jiná města v České republice jsou nově vyspravená, je to například Litomyšl a Písek. Třebíč tady mohla mít opravených nebo nově udělaných věcí více. Na druhou stranu jsou města, která vypadají ještě hůř než Třebíč. Jsme tedy někde uprostřed.

Vy jste původně pracoval jako učitel na základní škole, lišily se vaše původní představy o práci místostarosty?

Představy se nelišily, protože předtím, než jsem se stal místostarostou, jsem osm let byl opozičním zastupitelem, to znamená, že jsem mohl sledovat práci radnice a dost dobře jsem věděl, do čeho jdu. Takže jsem měl docela jasné představy, jak to tady bude vypadat. Znal jsem lidi, kteří jsou tady teď se mnou: pana starostu Heřmana, předtím, než se stal starostou, paní Černou, další dva místostarosty a ostatní členy rady. Takže jsem dopředu věděl, že budeme schopni dobře spolupracovat a to se splnilo.

Co vás na práci nejvíce zatěžuje?

To je dobrá otázka, ale nemám na ni jednoznačnou odpověď, protože ta práce se skládá z řady nejrůznějších věcí. Takže během dne je toho spousta a těžko říct, co nejvíce zatěžuje. Možná až příliš času věnuju tomu, že musím neustále vyřizovat a mazat poštu v počítači, protože když to člověk nesleduje a nemaže, tak má pak brzy plnou schránku a tím pádem nedostane důležité informace, ale to prosím vás neberte tak, že je to nejtěžší práce. Stejně tak se nedá říct, že by nás nejvíce zatěžovalo to, že kromě toho, že jsme tu od půl osmé do pěti v úřední dny a do tří v neúřední, tak že by bylo nejhorší, když kromě toho jsme zvaní odpoledne a večer na nějaké jiné záležitosti, kde vysloveně nepracujeme, ale měli bychom tam být, protože máme vědět, co se ve městě děje a co kdo pořádá. Sice to zabírá hodně času, ale člověk to nemůže brát jako „To mě otravuje, že zas někam musím“.

Nestýská se vám po škole?

Nestýská. (smích) Možná se mi, ale nestýská proto, že vím, že tato práce není do smrti a do té školy se zase jednou vrátím.

Když jste začal chodit na takové ty akce, tak jaká byla asi nejvýznamnější?

Tak to se musím podívat do diáře. Já, tohle je hezké, to se vám bude líbit: Aprílový večer pro Jardu Dejla. To byla opravdu hezká akce, protože se přálo někomu, kdo v tomhle městě udělal hodně práce. No a ještě předtím, to bylo možná ještě lepší, se hrál muzikál „Škola, základ života“ ke dni učitelů. To představení také vymyslel pan ředitel Dejl a před několika lety vymys-

Na radnici s místostarosty.

Foto: Terezie Mutlová

lel ještě jednu věc a pořád to chodil sem na radnici navrhopat: že by se na den učitelů měli ocenit ti nejlepší učitelé z celého města. K tomu nikdy nedošlo, až právě letos ...

My bychom chtěli vědět, co se to děje tam u řeky?

Protipovodňová opatření. Nedá se proti tomu vůbec nic dělat, hodně mě mrzí, že jdou pryč všechny ty staré stromy a krásný břeh, který byl dole zatravněný. Když jsem však byl na veřejném projednávání, kde sedělo plné Fórum lidí, kteří tam bydlí, tak bylo jasné, že těm lidem nemůžeš říct: „Víte, nedělejte tady protipovodňové zábrany, vždyť je to tady hezký.“ Protože ti lidé ti řeknou: „Dobře, a co mi dáte, až nás to vytopí !?“ A ti lidé už byli vytopeni v roce 1985, 2002 a 2006.

Ještě by nás zajímalo, jak to bude s tím zateplením na naší škole?

Ani se mě neptejte. Ta žádost, která byla na ministerstvu životního prostředí připravená, tam může ležet hezky dál, protože oni ten program zastavili. To znamená, že se to bude muset dělat z městských peněz a nebude to letos, jak jsme si pořád mysleli.

(Autorizováno.)

Text: M. Doležalová, P. Řezáč, VII. C, M. Cahová, IX. C, Terezie Plucarová, VI. A

Děkujeme oběma místostarostům za spolupráci.

Sbíráme a pomáháme

Dne 5. dubna na naší škole proběhl sběr starého papíru. Účastnili se téměř všichni žáci naší školy a výsledek nás velice potěšil. Pod dohledem paní učitelky Lenky Witkovské pomáhala 8. A nakládat starý papír do nákladáku, který jej odvezl do přibyslavských papíren, kde byl sečten. Dohromady jsme nasbírali 9010 kg. Výtěžek bude použit na vzdělávání indického chlapce jménem Raviraj a na chov mývala v jihlavské ZOO.

Hodnocení tříd:

1. místo - 5. C - 869 kg
2. místo - 3. C - 753 kg
3. místo - 9. C - 752 kg

Hodnocení žáků:

1. místo - 286 kg Krejčová, 4. C
2. místo - 206 kg Melicharová, 5. C
3. místo - 189 kg Hajný, 2. A

Text: Nikola Švecová, VI. A

ŽIVOT KOLEM NÁS

Víte, jak chutná pravěký pokrm?

Dne 19. a 20. května proběhl projekt Pravěk na vlastní ruce, zúčastnily se jej všechny 6. třídy.

Na začátku jsme se sešli v atriu a rozdělili jsme se do pěti tlup: Vlci, Bobři, Jeleni, Sokoli, Medvědi. Poté jsme spolu s učiteli odešli na svá stanoviště: Věstonice (rituální tanec), Těšetice (pravěký pokrm), Bylany (pravěké ubytování), Býčí skála (výroba pravěkých nástrojů), Skalní malba (malování pravěké zvěře).

Na každém stanovišti se vystřídaly tři tlupy. První den každá tlupa prošla dvěma stanovišti, na každém strávila tři hodiny. Druhý den jsme byli na jednom stanovišti, pak jsme se zase sešli v atriu a ukazovali jsme si, co jsme si vyrobili nebo se naučili. Jako první jsme spatřili rituální tanec, který se nám velmi líbil. Toto stanoviště vedla paní učitelka Mária Kopecká. Taky jsme si

pod vedením paní učitelky Lenky Witkovské vyzkoušeli, jak se dělá a jak chutná pravěký pokrm. Rovněž jsme se podívali do obydlí pravěkého člověka. Členové tlupy si sami z větví postavili chýše. Stanoviště řídil pan učitel Ondřej Syrový. Poté jsme viděli pravěké nástroje, které vyrobili naši spolužáci. Radil a pomáhal pan učitel Pavel Mikoláš. Některé z těchto výrobků byly velmi hezké a dobře vyrobené. Moc se nám líbily jeskynní malby. Jak se jim podařily, vidíte na fotografii. Celkovou atmosféru dokresluje pravěký lovec oděný v kožešinu s oštěpem v ruce. Podaří se mu ulovit nějaké pravěké zvíře? Toto stanoviště připravila paní učitelka Simona Dobšínská.

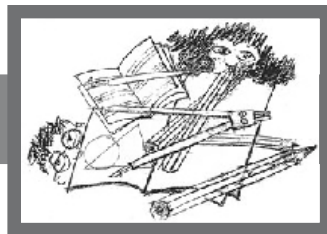
Na závěr jsme napsali, jak se nám tento projekt líbil a co nám přinesl. Na tento zážitek nikdy nezapomeneme.

Text: Nikola Švecová, Terezie Plucarová, Eva Kujalová, VI. C

Pravěký lovec.

Foto: Pavel Mikoláš

Středověká Třebíč

Z našeho projektu.

Foto: E. Pokorná

Středověká Třebíč - tak se jmenoval projekt pro všechny sedmé třídy. Probíhal 30. - 31. května 2011. Šlo o přiblížení našeho města Třebíče z dávných dob nám žákům.

Projekt byl rozdělen do dvou dnů. První den byla spíše taková poznávací část. Byli jsme rozděleni podle tříd, které navštěvujeme. Poznávali jsme památky Třebíče. Na plánu bylo navštívit trebičskou věž, model dolní strany trebičského náměstí, Baziliku sv. Prokopa. V bazilice jsme měli prohlídku a nakonec jsme odpočívali v malém parku za bazilikou. Nadále jsme šli do zadní synagogy. Zhlédli jsme model židovského ghetta a nahlédli jsme do bytu, v jakém se dříve bydlelo. A nakonec byl na plánu židovský hřbitov. Zde nás provázal pan učitel Mikoláš. Poté jsme mohli odcházet domů. Na těchto stanovištích se vystřídaly všechny třídy.

Další den jsme už zůstali ve škole a šli jsme k danému vyučujícímu. Pan učitel Mikoláš nám přiblížil středověkou Třebíč a její opevnění, paní učitelka Witkovská se zaměřila na Třebíč ze zeměpisného a průmyslového hlediska, u paní učitelky Fraňkové jsme se věnovali trebičským pověstem a popisu náhrobních kamenů, s paní učitelkou Dobšínskou jsme plnili úkoly z oblasti architektury.

Říct, jestli se tento projekt líbil, je těžké, určitě tam byly smíšené pocity - někomu se projekt líbil a někomu ne. Ale řekl bych, že se spíše líbil.

Text: Lukáš Abrahám, VII. C

Máme znalosti, ovládáme logiku a jsme pohotoví !

Dne 6. června 2011 se zúčastnily dvě skupiny žáků z osmé a deváté třídy hry jménem Dějpravné soutěžení, která se konala v areálu Polanky. Tentokrát byla na téma 12. a 13. století... A co tato hra obnáší? Určitě budete potřebovat znalosti okolo zadaného tématu, je to vlastně asi to nejdůležitější, pohotovost, důvtip a ovládat logiku, dále dobové kostýmy, pokud si je ušijete či navrhnete, bude to vypadat dobře a budete sympatičtí, dostanete také hned na začátku velmi důležité body.

Po zhodnocení kostýmu, to probíhá ještě před samotným zahájením soutěže, jsme byli seznámeni s pravidly a po zazvonění zvonce jsme měli dvě hodiny na splnění 19 úkolů, z nichž jsme jeden museli potkat, jelikož se neustále pohyboval, a jeden úkol obsahoval deset po celém areálu rozmístěných otázek. Moje skupina

„Výprava ze mlýna“ byla se vším hotova ještě půl hodiny před ukončením ...

Po této části nastala dlouhá chvíle sčítání hlasů... mezi tím byly vyhodnoceny týmy s nejlepší lukostřelbou, nejlepší hrou prahokeje, nejlepšími kostýmy a nej-sympatičtější tým. Představte si, že naše „Výprava ze mlýna“ dostala právě ocenění za kostýmy a sympatičnost. A díky tomu jsme byli doopravdy šťastní.

Nastávalo samotné vyhlášení... Vyhlášovalo se bohužel jen od desátého místa. Když jsme se neumístili do páté příčky, ztratili jsme naději v dobré umístění... „Vždyt tentokrát se nám to zatím snad podařilo nejvíc, měli jsme z toho dobrý pocit“, povídali jsme jeden přes druhého... Když se chystali vyhlásit první dvě místa a zdůraznili, že u bodového skóre prvních dvou týmů byla vidět veškerá příprava a pak náš tým devátáků, který jsem tady už dvakrát zmínila, ohlásili na druhé místo, měli jsme neskutečnou radost.

Nesmím zapomenout ani na tým osmáků, kteří se také pěkně umístili.

A co nás nejvíce potěšilo? Když nás před odchodem navštívila cizí učitelka a povídala nám, jak jsme jí byli sympatičtí a jak nám to přála.

Text: Michaela Cahová, IX. C

Sluší nám to, že?

Foto: Pavel Mikoláš

ŽIVOT KOLEM NÁS

Dějepisný seminář – Terezín

Dne 2. května jsme se sešli v 7:00 ráno u školy a vydali jsme se na cestu do Terezína. Cesta trvala asi tři hodiny. Z autobusu jsme viděli krásnou Prahu, horu Říp a řeku Ohři, která protéká i pevností Terezín. Poté jsme dojeli na místo určení a ubytovali jsme se v bývalých kasárnách. Měli jsme chvíli času na dojezení zásob jídla z domu a prohlédnutí pokojů. Pak jsme šli na přednášku a za deště jsme prošli ghetto a židovské muzeum, jež se nacházelo v domě, kde býval chlapecký heim (ubikace pro chlapce ve školním věku).

Město Terezín vzniklo již před druhou světovou válkou, v prvním roce války byli však nežidovští občané nuceni se vystěhovat a nacisté tak založili tzv. ghetto (židovské město) za účelem shromáždění a věznění židů, anebo jako zastávka na cestě dál na východ (například vyhlazovací tábor Osvětim). Strava zde byla velmi špatná. Na jeden den připadlo půl litru náhražky kávy, ve které mnohdy plavaly zbytky jídla z předchozího dne, kousek chleba a margarínu a místo polévky jen převařená voda.

Židé zde byli ubytováni v pokojích s třípatrovými postelemi, přičemž na jedné palandě spali třeba i tři lidi. Největším problémem tu však byl hmyz. Kvůli němu, nedostatečné lékařské pomoci a téměř žádné hygieně se tu šířily různé nemoci. Kvůli vysoké úmrtnosti museli židé na příkaz nacistů zřít kousek od ghetta krematorium, kde těla spalovali.

Pro nás následovala večere – svičková, opět v kasárnách. Po večeři jsme se cítili být vlastenci a fandili jsme u televize našim hokejistům, kteří, samozřejmě díky naší účasti u televize, vyhráli nad Dánskem. Po hokeji nám pustili velmi poučný film – Poslední motýl. A pak jsme mohli všichni jít s depresí spát.

Další den ráno jsme se museli všichni ještě před snídaní sbalit a vyklidit pokoje. Po snídaní většina z nás využila místního automatu na kávu. Následně jsme za vydatného deště a vlezlé zimy navštívili Malou pevnost. Malá pevnost sloužila jako vězení především pro politické vězně, ale taky pro židy, jenž se v ghettu něčím provinili. Celá pevnost je ohraničena hlubokými příkopy. Objekt se skládal ze dvou částí, mužské a ženské. Lidé tam žili v nepředstavitelných podmínkách. V malých prostorech jich žily desítky, mnohdy i stovky. Hygiena byla naprosto tragická, v jedné místnosti o velikosti poloviny naší tělocvičny, kde žilo až 600 lidí, byly pouze dva záchody a devět umyvadel.

Po prohlídce a přednášce jsme si v místní hospůdce koupili čaj. Vrátili jsme se na oběd a následovala další, ale už poslední beseda s panem Tomym Karasem, jenž v Terezíně za dob svého dětství žil. Poté už jsme jeli domů. Cestou jsme zastavili v McDonaldu a zanedlouho už jsme stáli zase před školou a rozcházelí jsme se každý svým směrem domů s hlavou plnou myšlenek na předchozí zážitky.

Text: žáci IX. C

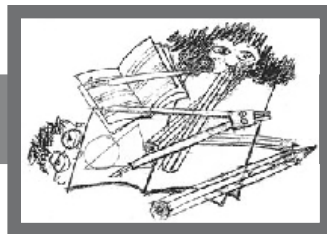
foto Pavel Mikoláš

Pozorně posloucháme.

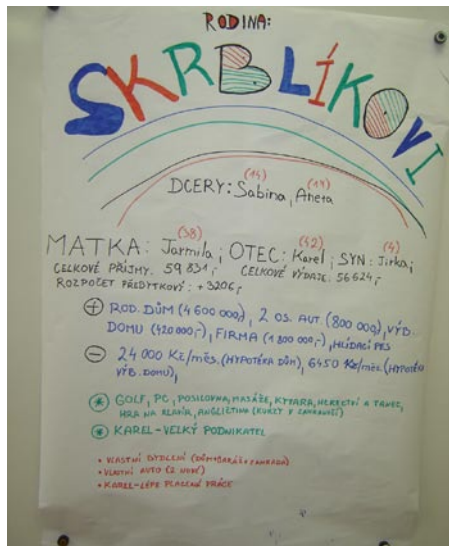

Z dokumentů.

Foto: Pavel Mikoláš

Jak zacházíte s penězi vy?

Jak si povedou Skrblíkovi?

Od 8. třídy absolvovali nyníější devátáci projektové vyučování na téma finanční gramotnost. Celý tento projekt probíhal v rodinách utvořených ze žáků různých tříd.

První teoretický rok jsme se zaměřili na hospodaření domácnosti a tvorbu rodinného rozpočtu – objevovali jsme položky, o kterých jsme možná nikdy neslyšeli, vycházeli s rozpočtem a získávali jsme brigády. Druhý rok jsme plánovali dovolenou. Zjistili jsme, že například na luxusní dovolenou nemůžeme jezdit dvakrát ročně, upravovali jsme naše rozpočty a začali jsme se uskromňovat. Třetí rok jsme se rozhodli koupit auto. Vybírali jsme si ze skutečných nabídek nových i bazarových vozů a zjišťovali jsme si něco o platebních možnostech. Čtvrtý rok jsme rozhodovali, jaké budou náklady rodiny na bydlení. Začali jsme například spořit žárovkami, spočítali jsme si, kolik nám budou úsporné žárovky vydělávat a jak moc se vyplácí počáteční investice. Pátý rok jsme si museli přestavět nebo koupit nové bydlení. Ve většině rodin to byla ta největší investice za všech pět let. Díky této investici jsme si zjišťovali něco víc o bankovních i nebankovních půjčkách. Poslední šestý rok byl zaměřen na výhodné nakupování a zodpovědné zadlužování.

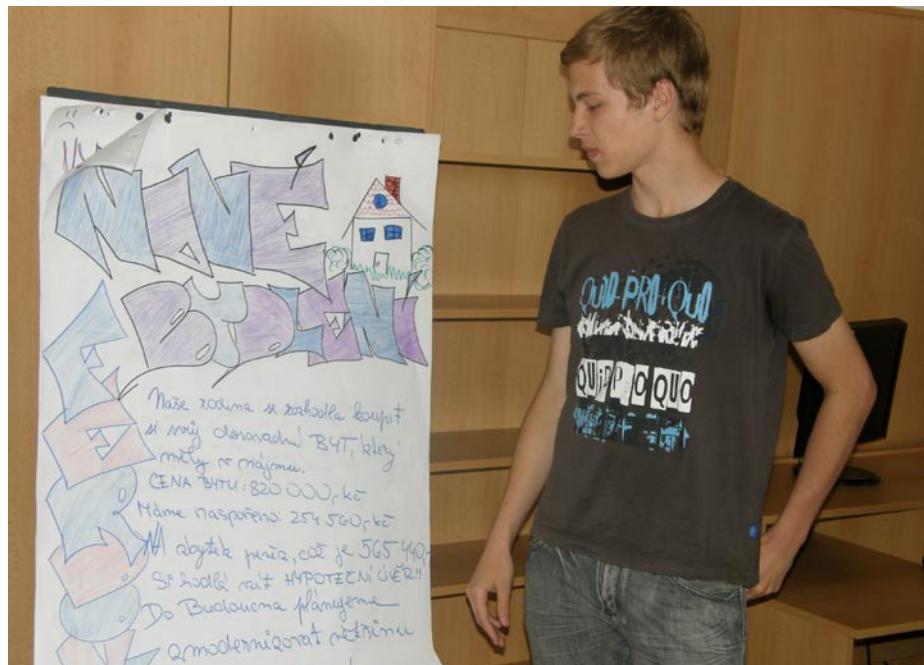
Během naší práce jsme neřešili jenom případy v naší rodině, ale i „příběhy ze sousedství“, naše rodinné problémy a řešení předváděli před ostatními. Neustále jsme nabývali nových vědomostí formou, která se nám vryje do paměti. Nikdy bychom si toho tolik v obyčejných hodinách nezapamatovali. Uvědomili jsme si, jak je důležité se zodpovědně rozhodovat v otázkách peněz, jak je třeba s nimi umět hospodařit. Ale víc vám neprozradím, abych nepokazila překvapení pro nové absolventy projektu.

Měla jsem také možnost nahlédnout do jednotlivých hodnocení projektu žáky. V naprosté většině žáci hodnotili projekt kladně. Líbila se jim především práce v rodinách, prezentace před ostatními, zábavná forma, rozpočty a příběhy ze sousedství.

Vyskytly se však i negativní názory, ale bylo jich opravdu velice málo. Bylo vytýkáno množství obdržených papírů, zdlouhavost projektu a nezábavnost.

Chvilky zamyšlení.

Budeme bydlet?

Určitě by všichni chtěli poděkovat učitelům, kteří nás vedli k budoucímu lepšímu zacházení s penězi a všichni doufáme, že budeme vycházet jednou s rozpočtem tak dobře, jako v těchto fiktivních rodinách.

Text: Michaela Cahová, IX. C

Foto: Dana Fraňková

Ročníkové práce

Již potřetí museli žáci devátých tříd dokázat, že se za tu dobu, co chodí do školy, naučili správně vyhledávat a zpracovávat informace k tématu své ročníkové práce. Každý žák si mohl vybrat téma, které navrhli učitelé druhého stupně nebo si je zvolit sám. Celý rok měli na zpracovávání, povinné byly tři konzultace s vedoucím tématu.

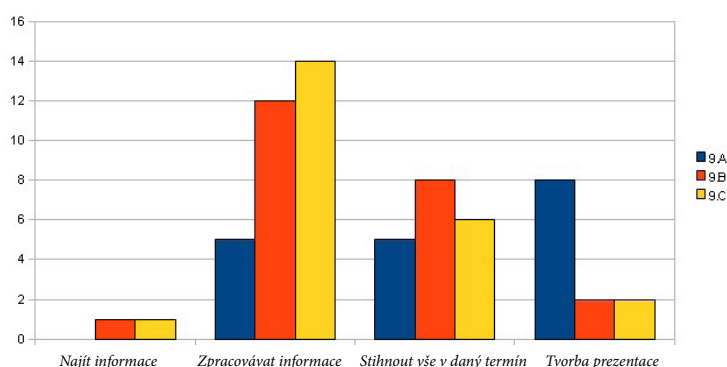
Vyhledávat ty správné informace v literatuře, na internetu, od pamětníků a od odborníků, využívat vlastních znalostí nebylo nic jednoduchého...

A potom ještě vytvořit počítačovou prezentaci, která je od tohoto roku povinná...

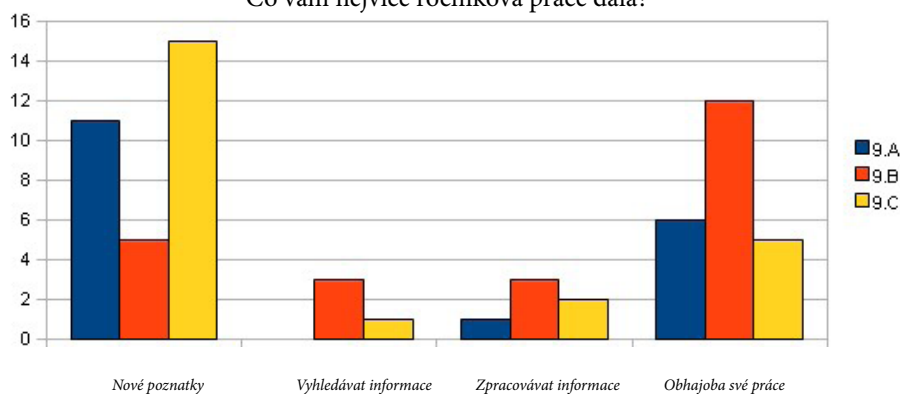
Nakonec dopadly ročníkové práce úspěšně a ty nejlepší mohli mladší žáci zhlédnout v pátek 1. června.

Text: Michaela Cahová, IX.C

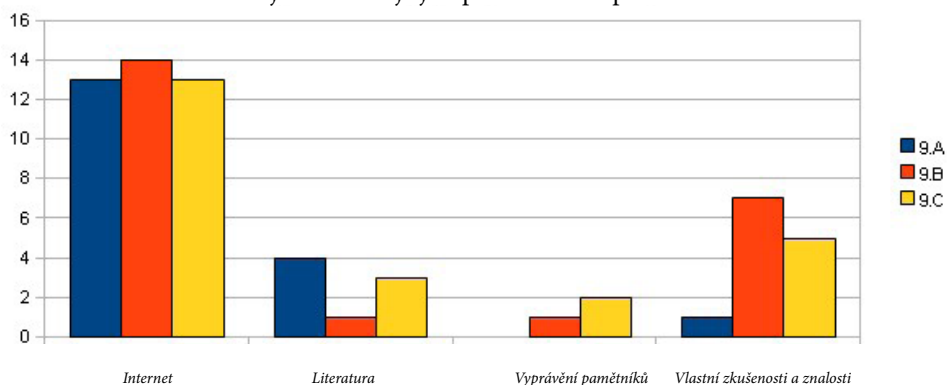
Co bylo pro vás při zpracovávání ročníkové práce nejtěžší?

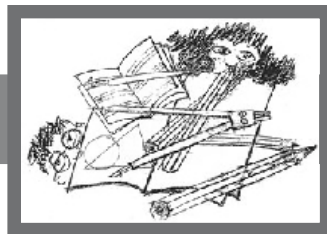

Co vám nejvíce ročníková práce dala?

Z jakého zdroje jste především čerpali?

Ceny bereme útokem!

Nad časopisy.

Foto: Eva Pokorná

Do Havlíčkova Brodu jsme jely vlakem, na který jsme čekaly už časně z rána... zabraly jsme si čtyři sedačky a chtěly pokračovat v nedokončeném spánku... To bychom však nesměly být plny očekávání (a také by chvilku po nás nesměla nastoupit do vagonu třída upovídáných žáčků) a nesměly by jednu z nás (Míšu C.) napadnout naprosto geniální novodobé pohádky o princezně, která podléhá aktuálnímu dění, občas ztvárněné v básnické formě.

Na místo jsme dorazily o něco dřív, tudíž jsme měly možnost důkladně si prohlédnout časopisy ostatních, a když konkurence také dorazila na místo, vyslechly jsme si od nich řadu milých komplimentů na účet našeho časopisu.

Samotný program zahájil Milan Pilař. Všichni jsme se posadili a poslouchali, jaký názor měla porota na všechny zúčastněné časopisy. Zde náš časopis zase získal dobré ohodnocení.

Po krátké přestávce následovalo slavnostní vyhlášení výsledků. Napětím jsme

se křečovitě držely a po vyhlášení našeho umístění (2. místo) se nám na obličejích rozzářil šťastný a spokojený úsměv. Náladu nám však zkazil fakt, že první místo obsadil časopis telčského víceletého gymnázia, který, ač byl na velmi vysoké úrovni, byl letos zařazen do kategorie základních škol. Po krátkém zkoumání jsme pak dokonce zjistili, že v časopise zřejmě nijak nefigurují děti ve věku odpovídajícím 6. - 9. třídě.

I tak jsme se moc radovaly z úspěchu a postupu do národního kola, které se uskuteční 1. prosince 2011 v Brně.

Cesta zpět se vedla v podobném duchu jako první cesta s rozdílem, že jsme měly všechny velký hlad. Přesto jsme se však dokázaly výborně bavit a ze zpáteční cesty máme mnoho krásných fotografií.

*Text: Michaela Cahová IX. C,
Michaela Doležalová VII. C*

Každý člověk si určitě pamatuje svůj první školní den.

Já si na něj vzpomínám velmi dobře. Měla jsem na sobě černé proužkované šatky, lakované boty a růžovou aktovku s baletkou. Ten den mě doprovázela skoro celá rodina. Mamka s taťkou a ségrou, babičky s dědečky. Byl to pro mě posvátný den. Sedla jsem si do lavice se svojí kamarádkou ze školky a nadšeně jsme debatovaly o dárčích, které jsme dostali. Všichni školkáčci se na tuto chvíli velmi těší.

Ve škole to ale nebylo tak růžové, jak jsem si představovala. Ve druhé třídě jsem si nerozuměla s učitelkou a některými spolužáky.

Skoro v každé třídě panuje tzv. monarchie. Vládou tam človičci s nosánky nahoru, chrání je zlobivci a slouží jim ustrkovaní jedinci, kteří se nemohou projevit se svým názorem, aniž by je ti nahoře neurazili.

Tyto problémy se táhly až do páté třídy. S nimi mi hodně pomáhala paní učitelka Stejskalová, kterou jsem dostala ve třetí třídě za třídní a kamarádka Míša, s níž jsem se skamarádila díky tomu, že v té

době stavěli naši rodiče domy kousek od sebe.

Na druhém stupni se ukázala tvrdá realita života. Prošla jsem si několik kamarádství. Každé mi ukázalo něco dobrého a špatného. Začala jsem kamarádit se staršími lidmi, jinak se oblékat, česat... Lépe jsem vycházela se spolužáky ve třídě. Jednu dobu frčelo EMO, tak jsem také musela být „IN“. Říkala jsem si, že když budu někoho kopírovat, budu mu podobná, že mě lidi budou mít rádi víc. OMYL! Každý člověk má být sám sebou, jinak to není on...

Tedy po několika kamarádstvích jsem se nakonec zase zastavila u Míši a jsem za to nesmírně ráda. Je to skvělá kamarádka, i když si o ní někdo myslí, že je fakticky švihlá.

To jsme my dvě!

Foto: rodinný archiv

První stupeň mi dal základy do života. Psaní a počítání tu ani nemusím zmiňovat. Důležitá byla komunikace mezi spolužáky a učiteli.

Druhý stupeň mě obdaroval velkým poučením, že není všechno zlato, co se třpytí.

Text: Kateřina Kršková, IX. C

Jaký byl váš první školní den?

Napište nám!

Vaše texty rádi uveřejníme!

Můj Koblížek

Moje kamarádka Tereška má andulku, která se mi moc líbí. Proto jsem s její majitelkou udělala tento rozhovor, abyste se o krásném samečkovi andulky dozvěděli i vy:

Jak se jmenuje?

Koblížek.

Kolik je mu let?

V červenci mu budou dva roky.

Kolik obyčejně andulky váží?

30 - 40 gramů.

Kolik měří?

21 centimetrů.

Čím se liší od samic?

Má modré ozobí.

Čím ho krmíš?

Zrním (proso, oves, slunečnice).

Jak se čistí?

Vyměňuji mu jednou týdně papír na dně klece.

Co pije?

Vodu, dávám mu čerstvou každý den.

Čistí si peří?

Ano, zobákem, který si brousí o sépiovou kost.

Jak dlouho spí?

Stejně dlouho jako já, protože když jdu spát, přikryji ho a když vstávám, už je vzhůru a vstává také.

Kolika let se dožívá?

Při dobré péči maximálně patnáct let.

Text: Eva Kujalová, VI. A

Je příroda dokonalejší než technika?

Ve čtvrtek 2. června 2011 jsme navštívili na sportovním areálu JE Dukovany ukázkou výcviku dravců a sov. Přímou v terénu nám sokolníci společnosti Seiferos předváděli jednotlivé druhy dravců a sov.

Vše probíhalo následovně: všichni jsme se rozestoupili do kruhu, uprostřed stáli cvičitelé s dravci a se sovami. Získali jsme tak pěkný výhled na sokolníka, který si postupně každého dravce a sovu vzal do ruky a celý kruh s ním obešel. My jsme si je tak mohli prohlédnout z bezprostřední

Koblížek je můj kamarád.

Foto: Terezie Plucarová

Sheila s dravcem.

Foto: Petra Knotková

blízkosti, všimnout si jeho zabarvení peří, zahnutí zobáku apod. Ke každému dravci a sově jsme dostali výklad, dozvěděli jsme se o vlastnostech a životě např.: sokola, orla, sovy pálené, výra, raroha a dalších. Celá akce byla spojená i s praktickými ukázkami např. umění letu, pronásledování a útoku na kořist, ukázkou poslušnosti atd. Podle mého názoru byly praktické ukázky velkým zpestřením celé akce. Pan cvičitel navíc uměl vše podat vtipnou formou.

Byly zde i vědomostní soutěže za odměnu. Myslím si, že všichni jsme byli z takového blízkého setkání s dravci nadšeni a nějaké vědomosti jsme si odnesli. Akce byla zdařilá a pro mnoho z nás nezapomenutelná.

Jen pro zajímavost, nedávno jsem se v televizních novinách doslechla, že i německá policie trénuje a ke své práci začíná využívat dravce. Velkým přínosem jsou konkrétně pro kriminalisty. Ti využívají jejich výborný čich při hledání těl, zejména v těžko přístupných terénech - lesy, hory. Možná je pořád příroda v některých směrech dokonalejší než vypeřlá technika...

Text: Sheila Freyová, VI. A

Pomáháme psímu útulku

Ve čtvrtek 10. května v 10 hodin jsme se vydali do psího útulku. Cesta byla daleká, bylo horko, ale my jsme se těšili, jak si půjčíme na venčení pejsky.

Co tomu předcházelo? Tuto možnost nám nabídla paní učitelka Chlachulová. Každý z nás přinesl do školy pro pejsky různé pamlsky – piškoty, granule, těstoviny, dokonce jeden tatínek poslal zmražené maso. Měli jsme toho dohromady dvě velké krabice! Paní, která se o útulek stará, nás moc pochválila a vyfotografovala nás. Fotku budeme mít na webových stránkách třebičského útulku.

Potom jsme si prohlédli celý útulek a dověděli jsme se, že kromě psů a koček tady momentálně mají i dva potkany, fretku, korelu a vlka.

Pak nám dva psy půjčila a my jsme s nimi běhali po zámeckém parku a krmili je piškoty.

Smutný Ajax v třebičském útulku čeká....

Projekt se nám moc vydařil a všem se nám líbil. Ještě musíme napsat slohovou práci o tom, co jsme na exkurzi zažili.

Text: žáci V. A

Foto: www.psi-utulky.cz

Kocour simulant

Jednoho dne kocour Artur přikulhal na dvůr. Řekli jsme si, že to bude dobré, že se jen asi popral a že se z toho jako správný kocour „vylíže“.

Dny plynuly, ale Artur ne a ne si na nohu stoupnout. Shodli jsme se na tom, že by to měl vidět veterinář. Sehnali jsme papírovou krabici a mysleli si, že to bude jednoduché tam kocoura dovézt. Jenomže se ukázalo, že Arturovi se nikam nechce. Zkoušeli jsme ho dát do krabice, ale hned vyskočil. Sedla jsem si do auta s krabicí a děda mi dal Artura na klín. Artur drápal, vůbec se mu to nelíbilo. Nemohla jsem ho do té krabice dát. Naštěstí s námi jel i můj bratranec, který mi pomohl Artura hlídat. Když se nám konečně povedlo dát kocoura do krabice, bratranec musel vystupovat, šel totiž do kroužku. Takže Artur zůstal na mně. Za chvíli se Artur uklidnil a vše šlo dobře. Oddychli jsme si a znovu řekli, to bude dobré. Ale opět jsme se mylili. Dojeli jsme na místo, vzali krabici s kocourem a donesli do čekárny, doktor na nás už čekal. Dali jsme krabici na pultík a otevře-

li jsme ji. Artur se ani nehnul. Doktor ho vytáhl a pustil ho na zem. Chtěl vidět, jak chodí. Najednou se mně i dědovi otevřela pusa. Artur běhá!

Byla jsem v šoku. Doktor se na nás podíval a začal se smát. Vysvětlovali jsme doktorovi, že Artur doma kulhal. Arturova zaujala elektrika. Doktor kocoura vzal a koukal se mu na tlapku, ale Arturovi se to nelíbilo, snažil se mu vyvlíknout, ale nepodařilo se mu to. Nakonec jsme zjistili, že Artur měl zlomený prst, ale že mu to srostlo. Pokoušeli jsme se dát kocoura zpátky do krabice, ale už tam nevezl. Jenom nás pořádně podrápal.

Sedla jsem si zpátky do auta a děda mi dal kocoura zase na klín. Jak ho položil, skočil Artur pod sedačku a trucoval. Když jsme dojeli domů, nechtěl vylézt z auta. Tak jsem ho vytáhla a pustila na zem. A co myslíte? Kocour zase kulhal.

A jaké z toho plyne ponaučení?
Nikdy nevozte kocoura v krabici.

Text: Karolína Křečková, VI. B

Náš simulant Artur.

Foto: Karolína Křečková

Náš Danek

Ahoj, jmenuji se Aris z Vlčí stepi, ale všichni mi říkají Dan, Danek i Daneček... Má rasa je „Zlatý retrívr“. Svým rodičům jsem se narodil v takovém městě jménem Třeboň. Avšak teď bydlím u svého páníčka ve Výčapech, který mě dostal k padesátým narozeninám. Vzhledem k tomu, že můj páníček oslavil před rokem svých šedesát let, jistě uznáte, že už jsem docela starý kořen. Narodil jsem se 12. 08. 1999, takže je mi už sedmdesát sedm psích let. Rozhodně však na to nevypadám.

Můj tatínek, to je ten muž, co má rád moji maminku, se jmenuje Vinno Branco z Francos Valley a maminka je Flet z Vlčích luk. Teď už vím, po kom se jmenuji. Celá rodina má svůj rodokmen, v kterém jsme zapsáni. Celkem mám v rodokmenu napsáno třicet předků. To jsem celkem koukal. Jsem velmi dobře vycvičený. Umím povely: sedni, lehni, přines, k noze atd. Avšak když ke mně přijde můj kamarád Petr a řekne mi „Dej pac“, tak se mi chce jen, když má v ruce sušenku nebo kostičku. Za mlada jsem byl velmi vážený pes. Vyhrával jsem soutěže, závody apod. Dokonce jsem se stal i mistrem republiky. Teď mě již berou jiné věci. Nejradyji sedím v chládku u bazénu a prospávám se. Ale lov s páníčkem si také nenechám

ujít. Když můj páníček střílí zajíce nebo kachnu, poslušně mu ji přinesu a pak se utíkám vyřadit do rybníka.

Danovy ceny.

Někdy nechápu, co po mně můj kamarád Petr chce, tak začnu běhat kolem domu, dokud si mě nepřestane všímat.

Text a foto: Petr Řezáč, VII. C

Osinka

Ahoj, jsem morče a jmenuji se Osinka. Dříve mi říkali Oskar, protože si mysleli, že jsem kluk. Ale já jsem holka. Teď ale k mému začátku.

Narodila jsem se Třebíči a moje rodiče se jmenovali Frantík a Dunička. Ani nevím, kolik mám sourozenců. Vyrůstala jsem se svou sestřičkou Máničkou a často jsme si hrávali. Po měsíci nás odvezli do zverimexu. Obě jsme byly vyplašené, protože kolem nás běhala jiná morčata. Často si nás prohlíželi nějací lidé. To nás velmi znervózňovalo, protože na nás dělali nehezké obličejky a byli hluční. Nejradyji bych je kousla do ucha. Jedna z návštěvnic zverimexu (konkrétně důchodkyně) si odnesla Máničku. Mánička se bránila, ale nebylo jí to moc platné. Krátce poté přišel můj majitel a odnesl si mě domů.

Ze začátku jsem bydlela v malém akváriu, až později mi koupili klec. Nejradyji jím salát a seno, ale mrkev a jablko mi nevdá. Také ráda okusují dráty, hlavně když jsou pod proudem. Mám ráda, když si mě někdo vezme do klína a hladí mě, nebo když mohu běhat volně po bytě.

V této domácnosti se mi líbí a už nikdy bych ji nezměnila. Občas si vzpomenu na své rodiče a na Máničku. Copak s ní asi ta důchodkyně provedla? Snad si ji nespletla s králíkem a neupekla si ji. Ale to doufám, že ne. Jak už jsem říkala, mám se tu dobře a žiji tu už tři roky a doufám, že těch sedm let tu vydržím. Mějte se hezky.

Morče Osinka

Text a foto: Michal Kobelka, VII. C

LÍN

Narodil jsem se na rybí líhni v Třebíči. První rok jsem znal jen betonový rybník „tři tisíce bratrů a sester“ a taky jídlo. V druhém roce jsem jen přihlížel, jak bratři a sestry mizí. Ve třetím roce přišla řada na mě. Byli jsme s bratry a sestrami v malé kádi. Pak nás přeměřovali, 25 centimetrů a výše házeli do kádě bez vody. Já měl 28 centimetrů. Větší než já zabíjeli a kuchali. Pak někdo přišel a deset si nás koupil. Mysleli jsme, že jsme zachráněni. Ale mylili jsme se, pak nám napíchali háky do zad. Naštěstí na mě sumec nezabral. Ale na bratry ano. Potom jsem byl konečně na svobodě, protože mě pustili.

Text: Jaroslav Břečka, VI. A

Foto: Eva Pokorná

Halové mistrovství Evropy v atletice

Ve dnech 4. až 6. března v Paříži proběhl nejvýznamnější atletický svátek zimní sezóny – Halové mistrovství Evropy.

Česká republika měla mezi účastníky velké zastoupení a rozhodně se mezi mnoha sportovci neztratila.

Naším atletům se podařilo vybojovat mnoho výborných umístění, a dokonce přivezli do České republiky i čtyři medaile. Z toho dvě byly z nejcennějšího kovu – za první místo je vybojovali a halovými mistry Evropy pro tento rok se stali - Petr Svoboda na 60m překážek a Denisa Rosolová v běhu na 400m.

Stříbrným medailistou se stal Jaroslav Bába ve skoku vysokém a bronzovou medaili za třetí místo vybojoval i „veterán“ Roman Šebrle v sedmiboji.

Za zmínku stojí i výborná umístění Jiřiny Ptáčnickové ve skoku o tyči (4. místo) a Jakuba Holuši v běhu na 1000m (5. místo).

Text: Karolína Křečková, VI. B

Bez porážky

V pátek dne 20. května 2011 proběhl Na Hvězdě turnaj škol v T-balle. Byl rozdělen do tří kategorií: chlapci 1. – 2. třída, chlapci 3. – 4. třída, dívky 5. – 6. třída.

Nejmladší kategorii reprezentovali tito žáci: Adam Vávra, Filip Novotný, Jakub Fekiač, Vojtěch Denemark, Denis Černík, Tom Zacha, David Říháček, Vojta Pavlík, Šimon Roth, Tomáš Řezáč a Tomáš Palas. Po dvou vítězstvích a jedné prohře se umístili na krásném 2. místě. Nádherné 1. místo si vybojovali žáci 3. – 4. ročníku, kteří odehráli všechny tři souboje za sebou a bez porážky. Byli to: Matyáš Dvorský, Tobiáš Dvorský, Marek Krejčířík, Filip Kovařík, Dušan Žličař, Ondřej Mastný, Štěpán Blažek, Tobias Schneebaum, David Doležal, Jakub Meczl, Jiří Holub a Martin Červenka. I když dívky v jednom utkání zvítězily a dvě prohrály, obsadily celkově 4. místo, protože rozhodovalo skóre. Reprezentovala nás tato děvčata: Tereza Švehlová, Tereza Karšulí-

nová, Tereza Bláhová, Natálie Řezáčová, Sheila Freyová, Aneta Havlenová, Eliška Škorpíková, Barbora Nováčková, Nikola Fischerová, Veronika Hübschová a Anička Nestrojilová.

Text: Radka Poullová

Malá velikonoční laťka

19. 4. 2011 se uskutečnila Malá velikonoční laťka. Zúčastnilo se jí 10 děvčat a 11 chlapců z 6. tříd a 6 děvčat a 10 chlapců ze 7. tříd.

Zde jsou výsledky:

6. třída- dívky

1. Petra Jordánová (6. C)
2. Hana Patočková (6. B)
3. Nela Peterková (6. B)

7. třída- dívky

1. Darina Čičáková (7. B)
2. Michaela Křivánková (7. B)
3. Kateřina Horáčková (7. B)

6. třída- chlapci

1. Filip Veškrna (6. C)
2. - 3. Pavel Navrkal (6. B)
2. - 3. Denis Eis (6. B)

7. třída- chlapci

1. Michal Farník (7. B)
2. Tomáš Vilímek (7. B)
3. Kamil Novotný (7. B)

Text: Michaela Doležalová, VII. C

Začátek atletické sezony

Prvního kola krajského přeboru Vysočiny se zúčastnili i žáci našich sportovních tříd.

foto: Pavel Mikoláš

foto

2. kolo krajského přeboru Vysočiny družstev mužů, žen, juniorů, juniorek, dorostenců, dorostenek, starších žáků a žákyň

Dne 7. 5. se na třebíčském stadionu konalo 2. kolo krajského přeboru Vysočiny družstev mužů, žen, juniorů, juniorek, dorostenců, dorostenek, starších žáků a žákyň. Počasí nám přálo, takže se závodilo za krásného slunného počasí. Těchto závodů se také zúčastnili i žáci naší školy. Nejvíce žáků patří do kategorie starších žáků a žákyň, kde se jim také velice dobře vedlo. Starší žákyně bojovaly o první místo s jihlavským oddílem. Nakonec se jim podařilo obhájit první místo s náskokem 26 bodů. Starší žáci měli náskok 170 bodů, opět s jihlavským oddílem, proto se nemuseli obávat, že neztvídají. V dalších kategoriích, jako jsou např. dorostenky a dorostenci, jsme si také vedli dobře. Dorostenky byly také na prvním místě s náskokem 10 bodů. Dorostenci skončili na místě druhém, kde potřebovali 7 bodů k tomu, aby skončili první.

I tak se nám velmi dobře dařilo a můžeme být s těmito výsledky spokojeni.

Celkové výsledky naleznete na www.atletika.cz

Text: Kateřina Sylvestrová, IX. B

Foto: Pavel Mikoláš

Sport nás baví !

17. května 2011 se žáci naší školy zúčastnili Kinderiády – malé olympiády pro žáky prvního stupně. Soutěžili v disciplínách běh na 60 metrů, běh na 300 metrů, vrh koulí, skok z místa a skok do výšky. Děti se za každou cenu pokoušely vyhrát a mnohým se to povedlo. To potom získaly odměny od firmy Kinder a postoupily do krajského či národního kola.

Hned dva dny nato se konala obdoba této olympiády pro žáky 2. stupně – Poháru rozhlasu okresu Třebíč mladšího žactva 2011–18. května pro žáky 6. a 7. tříd, 19. května pro žáky 8. a 9. tříd. Disciplíny měly velice podobné – vrh koulí, běh na 60 metrů, běh na 800 metrů pro dívky/1500 metrů pro chlapce a skok do výšky. Věkový rozdíl zde už byl znát a někteří dosáhli doopravdy obdivuhodného výkonu. ZŠ Benešova reprezentovali ve starších žácích bohužel jen chlapci, protože dívkám se nepodařilo sestavit družstvo. Naši chlapci si ale vedli obstojně. Hned na začátku programu byly štafety na 4x60m, kde nás reprezentovaly rovnou dvě štafety. Štafeta A, tvořená Jiřím Maříkem, Kamilem Mrňou, Ondřejem Dolákem a Petrem Kratochvílem, si doběhla časem 30,05s pro celkové výtečné druhé místo. Poté se našim svěřencům podařilo získat ještě pár dobrých výsledků. Ondřej Dolák si ve skoku do dálky doskočil skokem dlouhým 5,45m pro výborné třetí místo, Daniel Poustka si ve vrhu koulí udělal „osobák“ 11,97m a taktéž třetí se umístil Jan Karas, který si výkonem 4:49 udělal osobní rekord na 1500m. Celkově se naši chlapci umístili na postupovém druhém místě a postoupili do krajského kola Poháru rozhlasu škol.

Z výsledků našich mladších žáků a žákyň v Poháru rozhlasu :

Mladší žáci:

1000m:	1. Jan Zbránek	7. B
4x60m štafety:	2. ZŠ Benešova	
Výška:	3. Michal Farník	7. B
Dálka:	3. Tomáš Vilímek	7. B
Míček:	3. Tomáš Vilímek	7. B

Mladší žákyně:

600m:	1. Petra Jordánová	6. C
4x60m štafety:	2. ZŠ Benešova	
Míček:	3. Kateřina Horáčková	7. B

Mladší žákyně ZŠ Benešova celkově obsadily velmi pěkné 2. místo.

Výkony všech soutěžících najdete na www.atletika.cz

Text: *Michaela Cahová, IX. C, Kateřina Sylvestrová, Jan Karas, IX. B*
Foto: *Pavel Mikoláš*

Vyhrávám pořád!

V Krajském přeboru jednotlivců ve víceboji si výborně vedli žáci naší školy a členové družstva mladších žáků TJ Spartak Třebíč. Tomáš Vilímek obsadil v pětiboji druhé místo a Jan Zbránek (oba ze 7. B) celou soutěž vyhrál a stal se Krajským přeborníkem mladších žáků pro rok 2011.

Jan Zbránek s Tomášem Vilímkem

My jsme vítěze dopadli a malinko ho vyzpovídali:

Kolikrát jsi vyhrál?

Nevím, vyhrávám pořád.

Kolik máš medailí z atletiky?

Kolem padesáti, z velkých závodů okolo deseti.

Odkdy se věnuješ atletice?

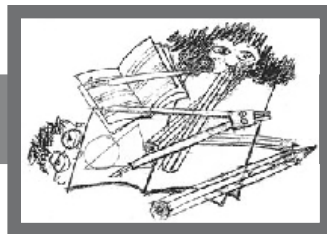
Od první třídy a aktivně od čtvrté třídy.

Jaký je tvůj rekord ve skoku do dálky a do výšky?

Do výšky je to 145cm a do dálky 4,50 s 30cm nedošlapem.

Text: *Petr Řezáč a Dominik Jeřábek, VII. C*

Běhej , Házej, Skákej

Seriál závodů atletických přípravek
okresu Třebíč

1. kolo 18. 5. 2011 Třebíč
Za ZŠ Benešova Třebíč

Dívky 1. - 3. třída

Pětiskok 3. Lucie Procházková

Chlapci 1. - 3. třída

Běh přes žebřík 3. Pavel Morong

Pětiskok 1. Matyáš Dvorský
2. Jakub Bilík
3. Viktor Langhans

Dívky 4. - 5. třída

Běh přes žebřík 1. Tereza Karšulinová
2. Sabina Kylerová
3. Natálie Pražáková

Pětiskok 1. Natálie Pražáková
2. Anna Nestrojilová
3. Sabina Kylerová

Hod plným míčem 1. Tereza Karšulinová
2. Natálie Pražáková
3. Nikola Fischerová

Chlapci 4. - 5. třída

Běh přes žebřík 2. Dan Zbránek
3. Milan Března

Pětiskok 2. Dan Zbránek

Hod plným míčem 1. Filip Gall
2. Dan Zbránek

Text: Terezie Mutlová VII. C

Darina Růžičková

Jóóóó.....

„Řízky jako sloní uši!“

Dne 13. 6. 2011 jsme vyrazili na vodácký kurz. Toho dne jsme se sešli v 6:00 na vlakovém nádraží v Třebíči. Na odjezd bylo připraveno 28 žáků se třemi učiteli. Cesta byla dlouhá, trvala zhruba tři hodiny, avšak plná očekávání.

Při příjezdu na místo, kde jsme se měli setkat s řidičem automobilu, ve kterém měl na přívěsu přichystány lodě, jsme si přemístili věci do padesátilitrového barelu. Ihned po nalodění na nás čekal první jez. V ten den jsme měli před sebou ještě 16 km jízdy. Po ujetí této vzdálenosti jsme zakotvili v kempu v Sázavě. Poté, co jsme si přichystali stany, jsme šli na vycházku k Sázavskému klášteru. Po příchodu zpět do kempu jsme odpočívali po náročném dlouhém dni.

Druhý den jsme se probudili do „zamračeného“ rána. Čekal nás nejtěžší den, 33 kilometrů plavby. Cestou jsme potkali mnoho jezů a k tomu většinou stojatou vodu. V půli této těžké cesty jsme se občerstvili v jedné z mála otevřených restaurací. Po dočerpání energie nás čekala druhá polovina náročné cesty. Samozřejmě jsme se nevyhnuli ani časovým pádům do vody. U konce této cesty, kdy už jsme byli všichni vyčerpaní, jsme

sjížděli náročnou stojatou vodu. Kousek za posledním jezem na nás čekal kemp v Týnci nad Sázavou, kde jsme si mohli užít zasloužený odpočinek.

Třetí a zároveň poslední den na lodích nás čekala atraktivní a zábavná cesta plná peřejí a jezů. Cestou jsme loděmi dřeli o mnoho kamenů. Bylo totiž málo vody. Jízda byla velmi zábavná, a tak nám rychle utekla. Na konci naší cesty na nás čekal v Pikovicích automobil. Na jeho přívěs jsme naložili lodě a své barely a už jsme se mohli vlakem vrátit do Týnce nad Sázavou, kde jsme si všichni dali večeři. Většina si dala večeři s reklamním názvem „Řízky jako sloní uši!!!“

Po poslední noci pro nás přijel v deset hodin ráno autobus, který nás měl odvézt do Třebíče. Byl to autobus, a to proto, že byla stávka, a tak nás nemohl odvézt vlak. Domů jsme se vrátili bez jakéhokoli zranění a výlet můžeme všichni hodnotit jako vydařený.

Text: Kateřina Sylvestrová, Jan Karas, IX. B

Foto: Pavel Micoláš

Naši redakci neuniklo, že vodáci s sebou měli nevyhlášeného maskota a postrach sázavských jezů, kterým se stal Dodo, kterému na paty šlapal Puf.

Mým největším koníčkem je asi život sám.

Má totiž mnohá překvapení. Překvapí vás ve chvíli, kdy to opravdu nečekáte.

Mám mnoho koníčků, které se pro mě staly týdenní tradicí. Začnu od pondělka. V pondělí mám sportovní den. Půjdu domů ze školy, hodím tašku do kouta a hned si balím věci na florbal. Florbal je pro mě požitek. Když mám smutný den, můžu se pořádně vyřadit. Vymlátit se do míčku, vyběhat to. Ale není to jenom o smutných dnech. Když mám dny radostnější, chodím tam raději. Mám tam hodně kamarádů. Nemyslete si, že to jsou jenom kluci. Máme i holčičí tým. Jsou tam holky kolem třinácti do devatenácti let. Hrajeme ligu, jako kluci, ale není to až tak záživný jako u kluků.

Středeční dny jsou docela zajímavé. Pro mě někdy až nestíhatelné. Půjdu domů ze školy, udělám si čaj a hned si беру housle do ruky a běžím do orchestru. V orchestru je nás kolem deseti houslistů a jedné klavíristky. Jsme rozděleni do tří hlasů. Začínala jsem od třetího a teď už si odehrávám v prvním hlase. Ale není to jednoduché. Učitelka z nás většinou šílí. Ale i přes tohle všechno na všech koncertech sbíráme potlesk.

Hned po orchestru přejdu z učebny do učebny, kde jsem já a učitel. Naladím si a začínám hrát své skladby.

Ani nevím, co bych o houslích měla říct. Je to jedno velké umění. Housle, to je něco jako činy, jako hlas, jako pocity. Můžete přes hudbu vyjádřit všechno. Když jste veselí, když jste smutní. Učitel to na mě většinou pozná, jakou mám náladu.

I když jsem s tancem skončila, pořád mě baví. Pořád mě baví hýbat se do rytmu hudby. Když mám náladu si zatancovat, nebo když jsem smutná, nebo když jsem veselá, jdu ven, kde jsem sama. Pustím si hudbu a tancuju, jak to cítím. Nemusím se stydět, že udělám špatný krok, že se před kamarádem ztrapním. Prostě je to jenom pro mě. To já jsem ten divák a já jsem ten tanečník.

Asi největší koníček ze všech jsou moji kamarádi a rodina. Víím, že to zní hloupě, že kamarády považuju za koníček, ale je to tak. Trávím s nimi volný čas, stejně jako v kroužcích. Ale tak to je. Chodím s nimi ven, užívám si s nimi zábavu, na kterou se nezapomíná. Veselá nálada ale nedrží na věky. Neříkám, že jsou jenom veselé chvílky. Někdy se prostě stane, že si prostě nepadneme do noty a jsme smutní. Ale to k životu patří.

Text: Kateřina Veselá, IX. C

Tancování

Já tancuji od 2. třídy a moc mě to baví. Právě proto chodím do Bene s Míšou, Terkou, Andrejkou, Nikčou, Nelou a naší Denčou. V tanci jsem objevila nový svět a když je dobrá hudba, když je čas a fajn kámoši, tak to jde samo. Stačí se odvázat! Díky tanci jsem nezastavitelná! Pořád kecám, skáču, lítám, atd... Každý má talent! Musí ho v sobě objevit. Obdivuji ty, kteří umějí tance skládat, já radši improvizuji. S tancem se to nesmí přehánět. Potom vás to nebaví a jste unavení. Minulý rok jsme tancovaly u Martínky „Půlnoční housle“. S houslemi jsme minulý rok vystupovaly v Pelhřimově na přehlídce a na akademii. Tento rok jsme tanec oprášily a vyrazily s ním na narozeniny pana ředitele, na přehlídku 28. dubna do Fóra a v pátek 20. května jsme udělaly radost seniorům v Národním domě. Tento rok s Denčou máme složený tanec „Tajemné srdce“, se kterým jsme také byly na Fóru a na Hrádku 29. května na Den dětí a samozřejmě na akademii.

Ale je to fakt dobrý odreagování od reálu.

Text: Terezie Mutlová, VII.C

Terka tančí na akademii.

Foto: Eva Pokorná

Zelené pozadí a Kdenlive II.

Vítám vás u pokračování tohoto seriálu. V minulém čísle jste se dozvěděli, jaké pomůcky budete potřebovat. A dnes si povíme, jak na to.

1. Po koupi látky je potřeba ji umístit. Dobré je použít dvoupatrovou postel nebo něco, za co látku uchytíte.
2. Aby se látka napnula, musíte ji něčím zatěžkat, třeba knížkami a postupně je posunujte blíž k látce, aby se ještě více napnula.
3. Nasvětlení - to je celkem na vás, jen musí být světlo trochu rovnoměrně rozprostřeno po látce, ale je dobré dát lampičku ze spodu, shora a hlavně nezapomeňte trochu osvětlit postavu nebo objekt. Důležité je, aby nebyl za předmětem žádný stín..
4. Připravte se na natáčení nebo na fotoграфování.
5. Pořídte video nebo fotografii.

Až budete mít vše na svém místě, a teď myslím pověšené pozadí (Obr. 1), lampičky a těžítka (můžete použít třeba knihy), tak byste měli vyfotit nebo nahrát média.

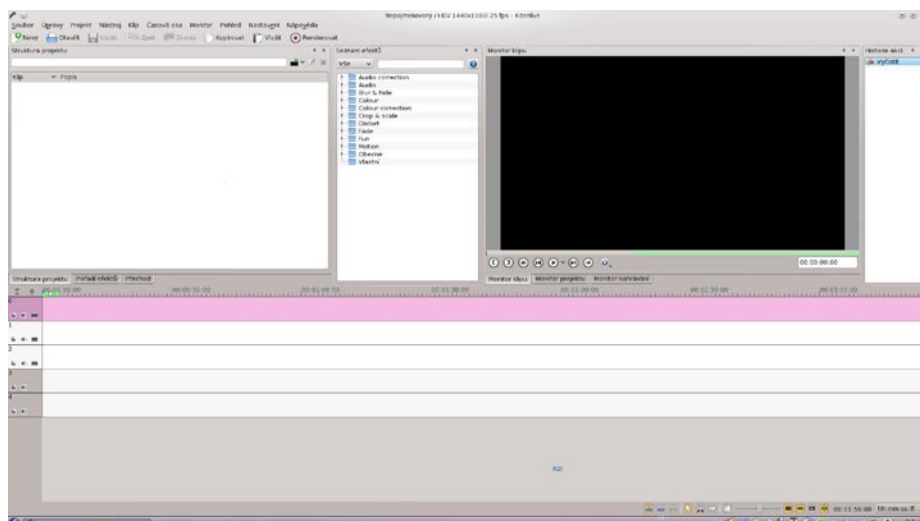

Obrázek č. 1

Text: Lukáš Abrahám, VII. C

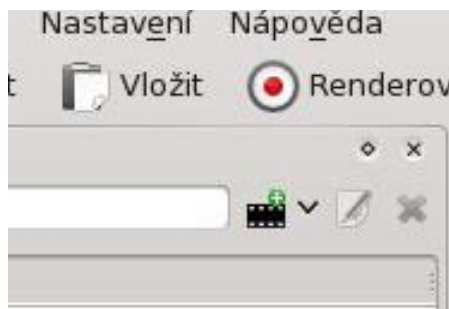
Kdenlive

Po nahrání nebo vyfocení přejdeme konečně do Kdenlive. Po vstupu do Kdenlive by se mělo otevřít toto okno (Obr. 2).

Obrázek č. 2

Začneme tím, že přidáme naše nahrané, případně vyfocené médium. (Obr. 3).

Obrázek č. 3

Abychom pod vyklíčovaném pozadí něco měli, musíme ještě vytvořit klip barvy, a to tak, že klikneme na tu šipku vedle přidání médií a v nabídce vybereme „Vytvořit klip barvy“. Potom přetáhněte média a pod něj klip barvy. Na přetažené médium klikněte pravým tlačítkem myši a vyberte Přidat přechod > Composite. Přidaný efekt přetáhněte přes celý klip. K závěru by to mělo vypadat asi takto. (Obr. 4).

Obrázek č. 4

Dále opět klikneme pravým tlačítkem na klip a vybereme Přidat efekt > Klíčování. Momentálně je vybraná modrá barva, a proto musíme vjet do panelu Pořadí efektu a kliknout na efekt Klíčování. Kliknutím na modrou (možná někdy může být jiná), můžeme vybrat požadovanou barvu. (Tip č. 1: Pro lepší klíčování použijte kapátko). Teď už jen přidáváte a ubíráte hodnotu čísla. (Tip č. 2: Když se vám nepodaří zakrýt celé pozadí a bude vám už klíčovat objekt, můžete efektu Klíčování použít více a nadále kapátkem vybrat nezakrytou část).

A jaký obrázek by vám třeba mohl vyjít, pokud jste dobře pracovali, najdete na str. 43.

Vetřelci ve škole

Probudila jsem se a zjistila, že jsme všechny zavřené ve veliké kleci. Rozhlédla jsem se a zjistila, že Nikča sedí vedle mě, Eva a Kika leží na kamenné podlaze. Nejdřív jsem si vůbec na nic nemohla vzpomenout. Kde jsem? Co tu dělám? Až když se vedle mě ozvalo: „Konečně ses probudila,“ vše se mi vybavilo. Když jsem se Nikči zeptala, proč tu jsme, řekla, že neví. Chvíli jsme si povídaly, pak se probudily i holky. Vypadaly udiveně. Když už jsem se chtěla začít smát, Nikča řekla: „Takhle jsi vypadala taky.“ Už jsem se s ní chtěla začít hádat. Vtom jsme uslyšely zvuky, a tak jsme radši ztichly, lehly si na zem a hrály jsme, že spíme. Za chvíli jsme uslyšely: „Ještě se neprobraly, paní,“ řekl ustrašený hlas. Pak byl slyšet našťvaný ženský hlas: „Tak je proberte a hodně rychle!“ „Ale jak paní?“ zeptal se ustrašený hlas. „Však vy už nějaký způsob najdete, jejich krev potřebuju do příštího úplňku - za tři týdny, jinak se vlády ujme moje dcera a to nechci.“ Pak už nic slyšet nebylo, chvíli jsme ještě čekaly. Poté jsme celý hovor rozebíraly, neměly jsme moc času. Tak jsme raději začaly vymýšlet plán útěku. Eva chtěla vykopnout dveře - stejně jako ve škole, Kika byla proti, že prý je na dveřích zámek. To už Nikča sahala do kapsy a vytáhla sponku, kterou zámek otevřela. Hned jak jsme byly venku, vzaly jsme si své zbraně - byly naproti kleci. Kika nás pak vyvedla z podzemí a dovedla až ke knihovně. Když jsem se jí zepala, jak to dokázala, řekla: „Tuhle říši jsem viděla ve svém snu.“ Před knihovnou jsme se chvíli dohadovaly, kdo půjde pro knihu o všech možných mimozemšťanech. O knize se dozvěděla Nikča, protože se jako první probudila. Nikdo pro tu knihu nechtěl jít. Tak jsem se toho ujala, holky mi popřály štěstí a šly se schovat. Knihovnu hlídal jeden z těch mimozemšťanů, proplížila jsem se kolem něj a dál už to bylo snadné. Knihu jsem našla lehce - byla totiž ze všech nejtlustší, ale překvapivě lehká. Proplížit se kolem toho mimozemšťana zpět i s knihou nebylo nic lehkého, ale nakonec jsem to zvládla.

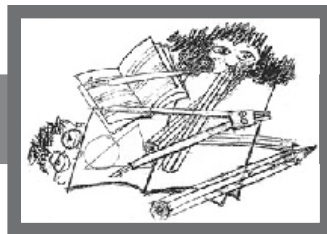
S holkami jsem se setkala před knihovnou. Poté jsme se vrátily zpět do vězení a luštily písmo v knize. Asi po hodině jsme se z knihy dozvěděly, že mimozemšťanku lze zabít jediným způsobem: urážnutím odřehého chapadla. Chvíli jsme o tom přemýšlely. Pak přišla hlídka i s jejich paní - měla také chapadla místo nohou, ale chapadla místo rukou jí vyrůstala nahoře z hlavy. Vypadala spokojeně a řekla: „Výborně, už jsou vzhůru, za hodinu je ke mně přiveďte.“

Pak všichni odešli a my zůstaly samy s knihou a hodinou času. Domluvily jsme se, že si ze zbraní ostatních vězňů vybereme všechny malé nožičky. Mimozemšťanku zabije ta z nás, která k ní bude nejbližší. Za hodinu pro nás přišlo asi šest mimozemšťanů. Vedli nás chodbami a před velkými dveřmi se čtyři z nich zastavili a dva nás doprovodili. Když otevřeli ty velké dveře, objevila se před námi velká síň. V zadní části stál trůn a na něm seděla ta mimozemšťanka. Když jsme byly skoro u ní, mrkly jsme na sebe - bylo to naše znamení. Začaly jsme bojovat, mimozemšťané byli dokonale překvapeni. Holky s nimi neměly moc práce, rozsekaly je na kousky. Já jsem se musela postarat o mimozemšťanku. Usekala jsem jí postupně všechna chapadla. Jako poslední to odřehé. Bylo to docela těžké. Poté nás Kika vyvedla pryč z města zpět k bráně.

Když jsme prošly, pořádně jsme si oddechly. Podívala jsem se za Kiku a vtom mi to došlo: nezavřely jsme bránu. Za Kikou se tyčila asi 180 cm vysoká kostra a chtěla jí useknout hlavu! Jenže já byla rychlejší a usekla jsem hlavu jí. Kostra svou hlavu klidně zvedla ze země a nasadila si ji zpět na své místo! Naštěstí si toho Nikča všimla a praštila ji nečekaně po hlavě. Poté jsme začaly rychle utíkat dolů, ale koster přibývalo. Tak jsme zase vyběhly nahoru. Kostry byly slepé a hluché, tak jsme si s nimi zahrály slepou bábu. Byla to docela zábava, až do doby, kdy mě v kuchyňce jedna kostra chytla za ruku a ta mi začala kosternatět! Naštěstí je Nikča pohotová, a tak kostru klepla paličkou do ruky, pustila mě. To ale kostru našťvalo, a tak se nějak domluvila s ostatními. Kostry nás hledaly po celé škole, z rukou jim vyšlehovaly plameny a pálily zdi školy. Na chvíli jsme unikly běsnícím kostrám a schovaly se v jídelně. Sedly jsme si ke stolu, Kika nám donesla pití. Luštily jsme v knize a zjistily, že kostry jsou prokleté a nejde je zabít. Také jsme zjistily, že kostry se sem dostaly vychýlením jednoho článku v červí díře.

Mockrát už jsme se pokoušely ze školy nějak uniknout, ale nešlo to, byla zavřená. Nakonec jsme se rozhodly, že se rozdělíme a každá odvede skupinu koster zpět na jejich planetu. Po zavření brány jsme šly vrátit zbraně tam, kde jsme je našly a doufaly, že je našemu neuvěřitelnému dobrodružství konec. Jenže to ještě nebyl konec, jak jsme zanedlouho zjistily.

Když jsme otevřely dveře od místnosti, kde jsme zbraně našly, vylezla z ní asi třímetrová kostra! Rychle jsme uskočily, protože po nás skočila. Pak začala něco mumlat - nebylo jí moc rozumět, ale znělo to, jako že jsme jí ukradly její zbraně a probudily ji. Poté nás začala honit po celé škole, nakonec jsme se schovaly v nové počítačové učebně. Kostra se snažila dobýt dovnitř, nakonec prošla dveřmi. Musely jsme s ní bojovat. Já, Kika a Nikča jsme bojovaly, Eva šla nepozorovaně otevřít dveře, abychom mohly utéct. Utíkaly jsme. Ani nevím, jak jsme se tam dostaly, ale najednou jsme stály před naší šatnou. Pak jsme šly doleva ke dveřím, otevřely jsme je a před námi se objevila tmavá chodba. Za sebou jsme uslyšely hluk, tak jsme si radši pospíšily. Když jsme prošly, rozprostřel se před námi půlnoční hřbitov. Na hřbitově chodily kostry, za námi se ozval hluk. Když jsme se otočily, stála za námi ta velká kostra. Menší kostry se na nás zlověstně dívaly – chtěly nás zabít. Musely jsme s nimi bojovat, abychom přežily. Naštěstí se menší kostry zabít daly. Když jsme je všechny zabily, byl čas vypořádat se s tou velkou. U jednoho hrobu byl částečně zakopaný železný sloup s řetězem. Hned nás napadlo, že by se to dalo nějak využít. Provedly jsme následující plán: já jsem byla návnada – kostra za mnou běhala. Eva udržovala otevřenou chodbu, kterou jsme přišly. Kika a Nikča přivázaly kostru řetězem ke sloupu. Všechny jsme rychle proběhly chodbou zpět. Ocitly jsme se v nejvyšším patře školy, v učebně chemie. Ta třímetrová kostra zůstala naštěstí uvězněna na hřbitově. Když jsme se podívaly z okna, zjistily jsme, že už se stmívá. Ten den jsme měly mít kroužek, takže o mě rodiče neměli strach. Domů jsem přišla asi o půl šesté.

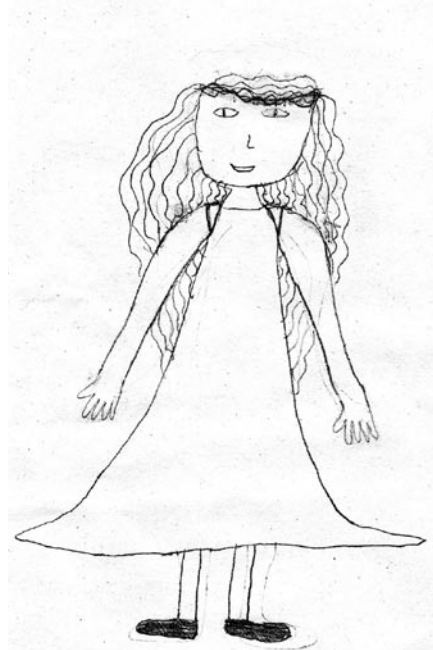
Druhý den jsme dostaly pochvaly za zachránění školy a patričnou odměnu. Škola byla sice celá ohořelá – od útoku koster – a učebna matiky měla prostrouhané dveře a nová počítačová učebna proražené dveře, ale jinak byla zachráněná.

Na námět Kristýny Šťastné napsala
Terezie Plucarová, VI. A

O kouzelném pejskovi

Byl jednou jeden pes a ten se jmenoval Rex. Každou noc měl zvláštní moc. Mohl totiž létat.

Každý večer někoho zachraňoval, protože pořád byly nějaké děti v nebezpečí. Jednou zachraňoval malé dítě, které uvízlo na kolotoči. Dozvěděl se, že se jmenuje Aneta.

Pak se pejsek s holčičkou Anetou skamarádil a stali se z nich nerozluční kamarádi. A tak si žili a žili. Najednou se z venku ozvalo: „Pomoooc, pomoooc!“ a tak pejsek rychle vyběhl ven a uviděl holčičku, která měla zaseklou nohu v díře, co byla v zemi. Pejsek zatáhl a holčička se najednou rozplakala, že to hrozně bolí. Rex tedy zavolal kamarádku Anetu, která si hrála nedaleko s panenkou. Aneta zatáhla a nožka byla venku. Všichni se moc radovali, holčička se skamarádila s pejskem a kamarádkou Anetou. A žili šťastně až do smrti.

Napsala a nakreslila: Lucie Krejčová, IV. C

Tak tohle bude článek!

Nedávno se v Magazínu MF DNES objevil článek plný stupidních zdobnělin a patvarů, byla vybrána stovka těch nejhorších. Na webových stránkách v rámci ankety mohl každý, koho tento problém zaujal, dát svůj hlas deseti nejnesnesitelnějším.

Ve třídě IX. A jsme se pokusili zjistit, jaká nevhodná a směšná slova používáme nejčastěji my.

Téměř ze stovky stupidních zdobnělin a zkomolených výrazů, a to nepočítáme slova vulgární, nejvíce říkáme:

„Ahojky, čauky, obídek, hladíček, kajčo, čajíček, cigárko (cigaretka), šampónek, školička, debílek, mocinky.“

Podle výsledků ankety iDNES.cz o nejhorší slovo jsme se svými „ahojky“ a „mocinky“ zařadili do první desítky.

A jak si píšeme třeba na Facebooku?

„Lásenko, mocinky moc tě lofískuju.“

„Šmudlíku, půjdánkuješ se mnou do kinečka?“

„Medvídku, co takhle sexík?“

„Lavuju tě, dáblíčku.“

„ČauQi jaQ paQ se máš? Smutním. MilánQuju tě, jsi pro mě všecinQo, 4ever 2gether.“

„Dneska si oštríhánkuju vlásy, abych byl roztomilej.“

„To je UPA ZUPA. Tak to já si nalakuju nehtíčky a pudem zčeknout filmečky.“

Co vy na to? Nechce se vám, stejně jako naší češtinářce, také zvolat: „Ó, mluvo mateřská!“ Že netušíte, co že byste to měli zvolat? Tak tedy pozorně poslouchajte, jak mluví vaši kamarádi a jak se vyjadřujete vy sami. Možná vám to za chvíli bude k smíchu právě tak, jak to začalo být směšné nám.

Text: Kristýna Zatloukalová, IX. A

Dlouho očekávaný Animefest 2011

Tak, máme tu konec školního roku za dveřmi a já jsem dlouho přemýšlela, jak mám zakončit svůj komiks o Miyu. V tomto čísle komiks není, ale mohu slíbit, že i když už budu chodit do prváku na jiné škole, budu jej pravidelně zasílat příští školní rok sem k vám, na Benešku. Komiks nelze teď nijak ukončit, a tak budu pokračovat dál. Ode mě vás místo něj čeká fotoreportáž o Animefestu, který jsem navštívila, v pořadí již třetí, a jsem z něj nadšená.

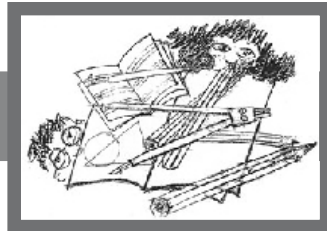

Nastal den, na který jsem čekala dlouhý rok. Dnes je 6. 5. 2011, den, kterým začíná Animefest. Animefest je ve znamení anime a mangy. Manga je japonský styl kreseb. Čekal mě třídní festival na toto téma, kde budu mít možnost zhlédnout několik filmů, seriálů, zajít na přednášku či workshop.

Napsala, nakreslila a nafotila Jana Slámová, IX. C

Stojím před hlavním kinem Scala, abych se zaregistrovala, dostala vysačku na jméno, FestZin, program a přívěšek. Kolem mě je plno nedočkavých otaku (fanoušků anime). Všichni se stejně jako já velmi těší, až budou oficiálně zaregistrováni a budou si moct užít tři dny v roce zábavy, které se jim jinak nedostává.

Jako každý rok se dala koupit spousta věcí s tematikou anime od plácek po komiksy, plyšáky nebo i čepičky s kočičími oušky.

První den večer. Bylo teplo, krásně, a tak většina návštěvníků byla před kinem. Kolemjdoucí se často a nahlas divili, kdo jsme, co děláme a jestli náhodou nejedeme přímo z psychiatrické léčebny. Uráželo nás to.

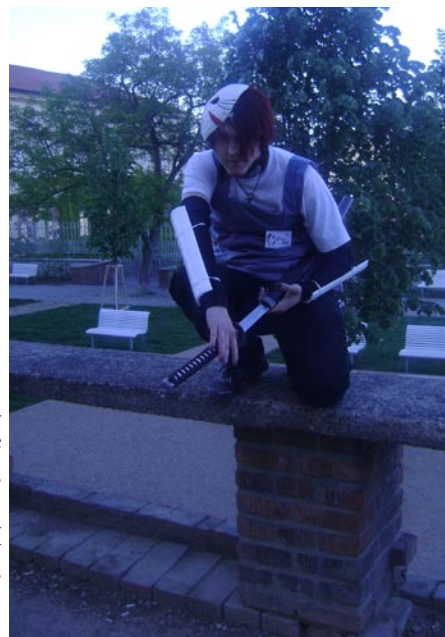
Cosplaye byly úžasné. Za poslední festivaly jich bylo nejvíc. Fotila jsem, co mi baterky stačily.

V sálech bylo obvyklé, že byla hlava na hlavě. Tento animefest navštívilo 1700 otaku.

V sobotu celí nedočkaví před cosplay divadlem. Všichni natěšení, nadšení, čekáme před sálem B. Bakaly, kdy nás vpustí dovnitř. Mělo to obrovský úspěch a scénky byly dokonalé.

Noc již skončila a otaku se smutně odebrali na autobus, vlak či domů. Všichni se těšíme na další fest - a jestli nebude, tak...

Simpsonovi postava po postavě

Marge Simpsonová

Celé jméno: Margorie Simpsonová
Rodné příjmení: Bouvierová
Věk: 34
Výška (i s vlasy): 259 cm
Barva vlasů: Modrá - číslo 56
Častá hláška: "Mručení"
Bydliště: Evergreen Terrace 742, Springfield, USA
Zaměstnání: Marge je nezaměstnaná, ale v minulosti pracovala jako prodavačka preclíků a nemovitostí. Pracovala také jako učitelka na Springfieldské ZŠ, v jaderné elektrárně, jako policajtko a servírka.
Má strach z: Létání
Nejlepší přítelkyně: Ruth Powersová
Nejoblíbenější zpěvák: Tom Jones
Nejoblíbenější časopis: Sponge a Vacuum
Zájmy: Malířství
Zajímavosti: Ve svých objemných vlasech již našla kočku Sněhulku, Maggie, sklenici s penězmi na vánoční nákupy, šekovou knížku, fotku s Lennym.

Maggie Simpsonová

Celé jméno: Margaret Simpsonová
Věk: 1
Výška: 60 cm
První slovo: Táta
Bydliště: Evergreen Terrace 742, Springfield, USA
Nejlepší přítel: Televize
Nepřítel: Gerald (dítě s širokým obočím)
Oblíbená činnost: Cucání svého dudlíka
Zajímavosti: Umí řídit auto, postřelila pana Burnse, neboť jí chtěl vzít lízátko, z kostek umí sestavit vzorec $E=MC^2$ (EMCSQU), zachránila Homerovi život před utopením, při úvodní scéně v obchodu stojí 847.63 dolarů (přibližně 17 800,- Kč), perfektně umí hrát na saxofon

Ned Flanders

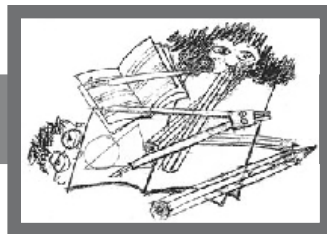
Celé jméno: Nedward Flanders
Věk: 60
Rodina: Maude Flandersová (už zemřela), Rod Flanders, Todd Flanders.
Méně známí příbuzní: Dědeček Flanders, Jose Flanders a Lord Thistlewick Flanders
Častá hlášky: Hidilly-ho a Okillydokilly

Bydliště: Evergreen Terrace 740, Springfield, USA.
Zaměstnání: Jeho obchod pro leváky Levórium, který najdete v nákupním domě Springfieldu
Předěšlé zaměstnání: Lékárník, vedoucí skautského oddílu, ředitel na Springfieldské základní škole
Nejlepší přítel: Bůh
Nemá rád: Své rodiče a poštovní úřad
Stav: Vdovec
Homer si od něj půjčil (vzal): Stolek pod televizi, brus, táborové vybavení, větrnou korouhev, klimatizační zařízení, grill, videokameru, (koupací) vanu

Text: Dominik Jeřábek, VII. C

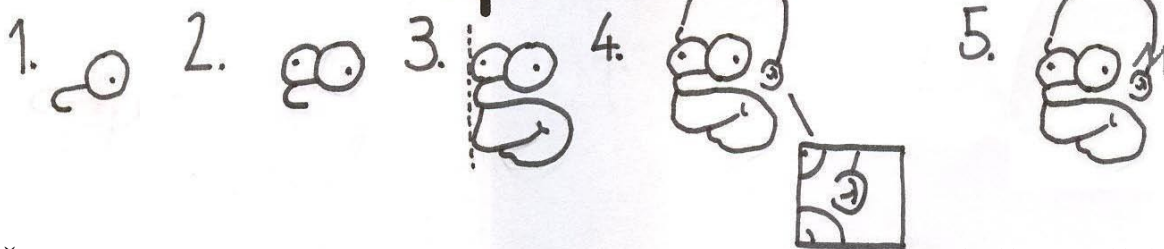
Foto: www.google.cz
www.simpsonovi.net

Malujeme SIMPSYHOVI

Homer Simpson

Nakreslil: Tomáš Chlachula, IV. C

OSMISMĚRKA - zopakuj si angličtinu.

ZUIOEGREENHUVNP
DEIWOILNGZFBNOY
WSILEGBOFSQVNC
QCDPURPLEXHIUTR
AFQIWEIMUSGJIYZI
SUINEIYTIYELLOWS
VEIKROTKJGWQUHA
YIBERLNWIDELZIK
URVWAOPWEBUXT
CELSTRIAURANGEA
IITSVZCAOUQWVXL
SNINQSAUXINWORB

NAJDI TYTO BARVIČKY: BÍLÁ, ŽLUTÁ, ORANŽOVÁ, RŮŽOVÁ, ČERVENÁ, ZELENÁ, MODRÁ, FIALOVÁ, ZLATÁ, STŘÍBRNÁ, ŠEDÁ, HNĚDÁ, ČERNÁ

Text: Sheila Freyová, VI. A

SOUTĚŽ!!!!SOUTĚŽ!!!!SOUTĚŽ!!!!

1. Na které straně minulého čísla byla uveřejněna anketa?
2. Kteří zahraniční hosté vystupovali na školní akademii?
3. Kdo se stal Krajským přeborníkem mladších žáků pro rok 2011?
4. Kterému z dravců patří mlád'ata na str. 28?
5. Co znamená slovo „habibi“?

Vylušti křížovku a napiš správné znění tajenky.

Správné odpovědi z minulého čísla:

1. Na Islandu.
2. Pes Nero.
3. FC Sparta Praha-FC Liverpool.
4. 60. narozeniny.
5. Věříš si?

Tajenka: Bedřich Smetana

Kvíz: 1. c, 2. a, 3. b, 4. b, 5. b, 6. a, 7. c, 8. b

Odpovědi vhod'te do schránky časopisu (vedle hlavního vchodu) nebo předejte našim redaktorům do 20. září 2011.

Malovaná přísloví

Copak je to za přísloví?

Hádejte a uhadněte!

Kdo to ví,
ten nám to poví!

Přinese nám do redakce!

Odměna ho nemine!

Krásnou cenu dostane!

Namalovali žáci VII. A a VII. B

Obrázek č. 5

Foto: Dagmar Abrahámová

Pěkné vysvědčení!

Krásné prázdniny!